

► Nicaragua, torna el sexisme?

Roda el món // Pàgina 18

L'ombra del sexisme pesa sobre el govern de Daniel Ortega, que alguns veien com el nou representant del sandinisme. Ortega, de moment, ha prohibit l'avortament terapèutic.

► L'Hortet, cultura agrícola

Què es cou // Pàgina 22

Des de l'any 2002, l'Hortet de l'Autònoma, pensat i creat per un grup d'estudiants de l'assemblea de Ciències, reuneix persones interessades per la cultura agrícola.

► Godzilla, somni imperial

Expressions // Pàgina 24

Després de 53 anys és impossible trobar la coherència a aquesta successió de pel·lícules. Tota una referència del Japó popular que va viure el desencísador despertar del seu somni imperialista.

directa

setmanari de comunicació

núm. 74 // 12 de desembre de 2007

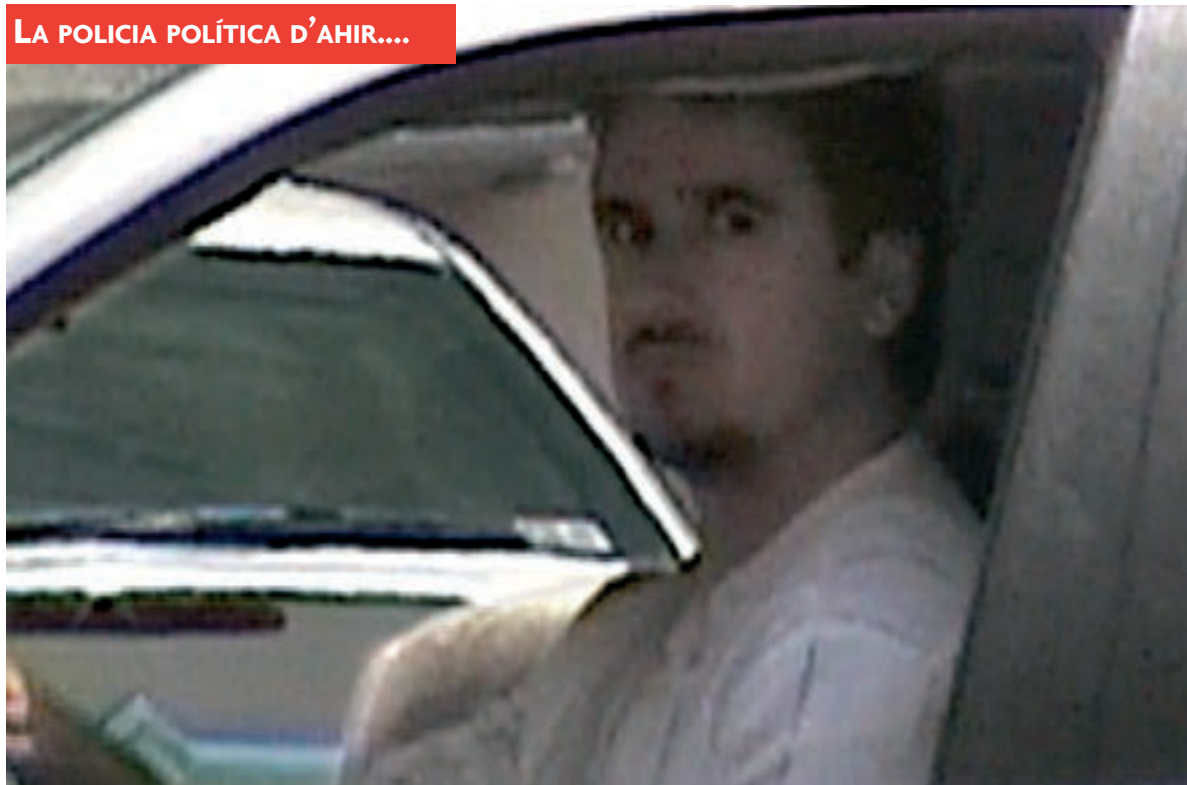
www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

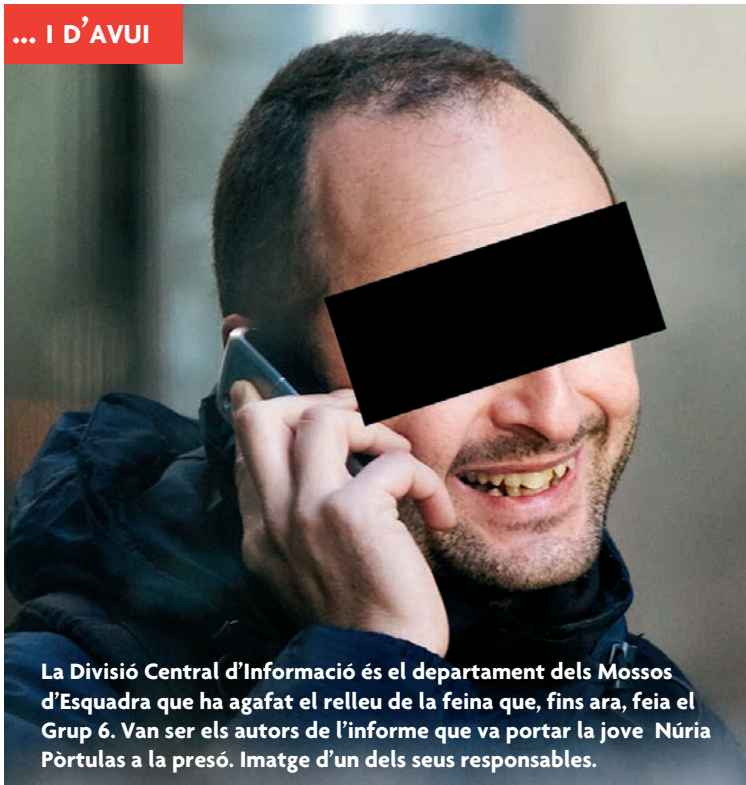
» Així està el pati // Pàgina 11

Agents del Grup 6 de la policia, a judici per tortures

LA POLICIA POLÍTICA D'AHIR....

... I D'AVUI

La Divisió Central d'Informació és el departament dels Mossos d'Esquadra que ha agafat el relleu de la feina que, fins ara, feia el Grup 6. Van ser els autors de l'informe que va portar la jove Núria Pòrtulas a la presó. Imatge d'un dels seus responsables.

A l'esquerra, el màxim responsable del Grup 6 de la policia de l'Estat, conegut com a "Jordi". A la dreta, un dels responsables de la Divisió d'Informació dels Mossos.

» Així està el pati // Pàgina 9

El negoci funerari creix amb la privatització dels tanatoris i els cementiris

Un fet tan quotidià com el d'enterrar o incinerar un ésser estimat costa una mitjana de 2.200 euros. Així, el negoci al voltant del dol factura prop de 3.000 milions a tot l'Estat. La

mercantilització del dol i la manca de competència en el sector fan que els preus s'elevin a mesura que es privatitzen els serveis. Així doncs, la mort tampoc s'escapa del mercat.

» Així està el pati // Pàgina 16

Les plantilles de Frape-Behr i Mercedes no volen cedir

Les plantilles de les dues empreses en procés de tancament, Mercedes i Frape-Behr, no estan disposades a cedir, tot i les pressions exercides per la patronal, CCOO i la UGT.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

El macrosumari 18/98 contra l'esquerra abertzale està ple d'irregularitats

Gairebé tots els imputats en aquest procés judicial, 46 dels 52, van ser detinguts per la Guàrdia Civil de manera "preventiva", abans que s'hagi fet pública la sentència del

jutge del Tribunal Suprem, que s'esperava per aquestes dates. El fet que la majoria ja hagin sortit sota fiança fa que tot plegat es llegeixi com una mera demostració de força.

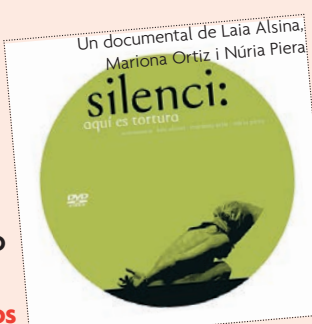
Vols regalar la directa?

Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'ns al 93.527.09.82 o al 661.493.117. Envia'ns un correu electrònic amb les teves dades a subscripcio@setmanaridirecta.info

Si vols regalar una subscripció anual al Setmanari **DIRECTA** –també et pots fer el regal a tu mateixa–, et farem arribar una targeta com el de la dreta i, de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol **Silenci**.

1 any de **Directa** + DVD per 60 euros

Editorial

Més enllà de Chávez

El govern d'Hugo Chávez a Veneçuela ha perdut, per primera vegada en quasi deu anys, per poques dècimes, una votació popular. Ara, abans no sigui massa tard, cal aturar-se i reflexionar. Si la Revolució Bolivariana aprèn dels seus errors, esdevindrà encara més forta, estarà més a l'esquerra i serà més popular. El procés social i polític veneçolà ha estat difícil d'assimilar per part de l'esquerra catalana. La mateixa esquerra que va donar suport a les revolucions de Cuba als anys 60, de Xile als 70 i dels sandinistes nicaragüencs als 80, ara no sap cap on tirar: si donar-li ple suport o fer-se la sueca. La figura omnipresent i estranya d'Hugo Chávez ha despulat la lluita de classes a Veneçuela: dos bàndols s'enfronten pel poder, un model de reformes socials i l'antic sistema oligàrquic i neoliberal. És una batalla campal i ens hi juguem molt. Cal, doncs, posicionar-se. Des dels Països Catalans, podem ajudar els moviments de base veneçolans a convertir la Revolució Bolivariana en allò que encara no és, però que ens agradaria que fos. Parafrasejant Antonio Gramsci, a Veneçuela es dona "la confrontació entre un sistema que no acaba de morir i un altre que no acaba de néixer". Ens falten les definicions, però les contradiccions de la Revolució Bolivariana no ens han d'immobilitzar. El mexicà Heinz Dietrich creu que es tracta d'un "procés de transformació antiimperialista i democràtic-burguesa, però que té l'objectiu d'arribar a una societat igualitària". L'arquitecte alemany Raúl Zelic, autor del llibre *Más allá de Chávez*, explica que "el govern no ha portat a la pràctica el socialisme, però sí reformes amb una càrrega explosiva: la contenció del mercat, la defensa dels béns públics, l'accés universal real a la sanitat i l'educació". Veneçuela viu un procés de reconstrucció nacional. Podem donar suport als més pobres i fer un ús revolucionari de Chávez i el chavisme o podem mirar-nos-ho des de la distància.

Pensem, doncs existim

Impunitat

✉ Berta Alarcó
/directa@setmanaridirecta.info/

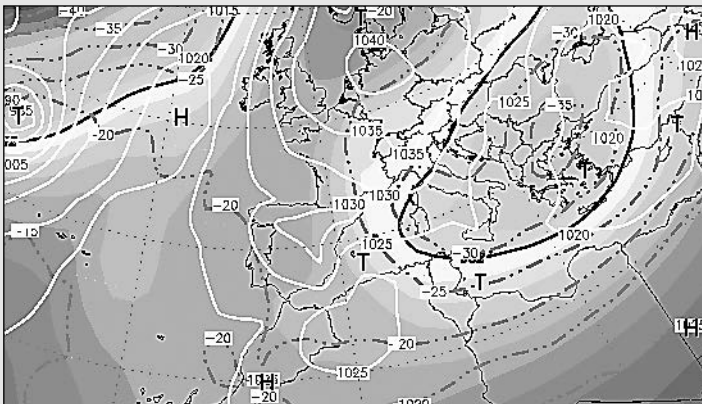
És ferreter
—vull dir que viu de despatxar cargols i pistoles de silicona—.
Dóna el canvi i desitja bon dia, bona tarda i bona nit
des de darrere d'una reixa
—seguretat forjada—,
la que li van vendre al seu torn lladres,
periodistes històrics
i les llengües viscudes de sempre.
L'illa, el búnquer, el valium.
Qui tingues una càmera i pogués retratar
el verd de la gàbia,
el calendari del Boca Juniors,
el temps de les llums del carrer gravant-li la presó a la cara,
com gotes de silenci militarment arrencades.

Una pausa a mig matí,
unes pastetes a domicili.
Són claus el que voldrà?

Tic, tac.

No res. Millor no esperar res.
Ni un favor oficial, ni justícia social.
S'acabarà discret.

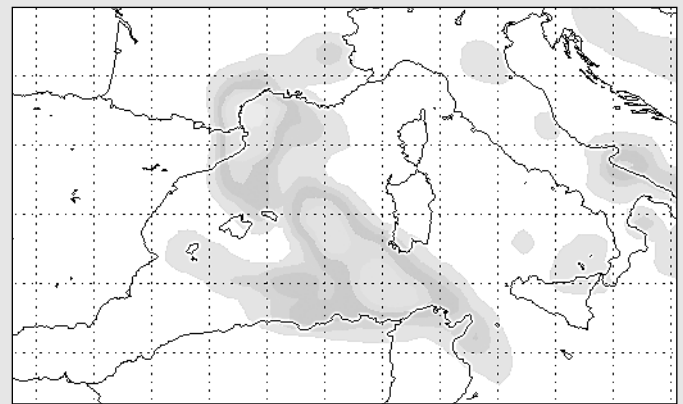
Mentrestant, la clientela, amb cara de nap o peus de plom,
s'embutxacarà el canvi dels cargols i de la silicona en pistola,
saludarà amb els llavis i, ja al carrer,
es perfumarà de fortuna.

Bossa d'aire molt fred creuant per sobre la Mediterrània, dissabte al vespre.

Fred, pluja i neu

El proper cap de setmana una enorme massa d'aire fred provenint del centre d'Europa creuarà pel damunt del mar mediterrani i impactarà sobre la costa catalana. És possible que, entre dissabte al migdia i diumenge a la nit, els ruixats i les temperatures molt fredes es barregin. La cota de neu podria ser molt baixa. S'haurà de seguir la situació dia a dia. Podria nevar molt a prop de la costa.

Tempestes que entraran per les comarques de Girona dissabte a mitja tarda.

Com s'ha fet?

Bé. La propera setmana publicarem el darrer número d'aquest any 2007. El primer que fem tot sencer, 43 números, 1.204 pàgines d'informació fresca i no partidista. Un miracle, vist el panorama actual dels mitjans de comunicació. Diríem que el balanç és més que positiu, tot i els debats —més o menys pujats de to— que tenim darrerament entre les diferents redaccions i corresponalsies de la DIRECTA. Cal mirar enrere per veure el que s'ha de millorar, però, sobretot, cal mirar endavant. Si l'any que ve tornem a fer realitat el miracle, ja hauré d'inventar una nova paraula. O, potser, podrem dir que la DIRECTA haurà esdevingut un projecte consolidat com un dels referents comunicatius dels moviments socials a casa nostra.

Però, de moment, toca gaudir durant uns dies del treball que hem fet al llarg d'aquest any tan intens. Salut!

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà i Estel

Barbé Serra * La graella: Xavi

Camós * La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Albert García i Berta Alarcó

IL·LUSTRACIÓ

Jordi Borràs

CORRECCIÓ

Col·lectiu de correcció i edició

"La paraula injusta"

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Jesús Hita

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

El racó il·lustrat

Sr. Plástiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 11

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

• **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

• **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

• **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Totes les acusacions del sumari abonen la tesi de Garzón de l' "entramado", segons la qual "no és necessari disparar un tret o posar una bomba per caracteritzar una organització criminal com a terrorista" _

» 33 dels detinguts preventius ja són a la presó i sis d'ells han pogut sortir després de pagar una fiança de 20.000 euros _

» Durant la vista oral, hi ha hagut incidències i polèmiques de tot tipus: documents incomplets, pèrdua de proves, acusacions de parcialitat al tribunal, entorpiment de la defensa i declaracions contradictòries _

» El judici del macrosumari 18/98 és el més llarg de la història. Fins i tot ha durat més que el que es va fer contra Al Capone _

PAÍS BASC // ELS ACUSATS ENCARA NO SABEN ELS MOTIUS DE LES DETENCIONS

Macroprocés 18/98: més irregularitats i sense sentència

En una altra acció judicial més que dubtosa des del punt de vista legal, la Guàrdia Civil, abans de fer pública la sentència, va detenir 46 dels acusats en el procés

Mariona Ortiz Llargués
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les detencions de 46 persones de les 52 imputades en el macrosumari 18/98 la setmana passada (46 persones de les 52 imputades), just quan s'espera que el Tribunal Suprem dicti sentència, han augmentat la indignació en la societat basca i han tornat a mostrar, una vegada més, les característiques polítiques d'aquest procés. A hores d'ara, els acusats encara no saben els motius de les detencions, que s'han practicat sense previ avís. Ni els imputats ni els seus advocats, no han tingut constància de les detencions, però sí determinats mitjans de comunicació.

El fet que alguns d'ells ja estiguin tornant al carrer –en llibertat, però amb una fiança de 20.000 euros per cap– no reforça la idea d'una detenció per prevenir una fuga, sinó més aviat una demostració de força i una maniobra més de cara a l'aparell mediàtic. A hores d'ara, 33 dels detinguts preventius ja són a la presó i sis d'ells han pogut sortir un cop pagada la fiança.

La vista oral del judici ha deixat els acusats pendents de sentència i amb unes peticions fiscals d'entre 4 i 19 anys de presó

Tots els acusats –i també la resta de companys encausats– han anat cada setmana a Madrid des de fa més d'un any i mig. La vista oral del judici, que va començar el 21 de novembre de 2005 i va acabar el 14 de març de 2007, ha deixat els acusats pendents de sentència i amb unes peticions fiscals d'entre quatre i dinou anys de presó. Finalment, la sentència –prevista pel dia 10 de desembre– s'ha tornat a aplaçar a petició dels magistrats i, de moment, està fixada pel proper 19 de desembre.

► **Macrosumari calaix de sastre**
El que es coneix com el macrosumari 18/98 va començar el maig

Manifestacio del 10 de març a Bilbao

www.19-98plus.com

de 1998 amb una operació dirigida pel jutge Garzón contra el que es va anomenar "la trama financera d'ETA", és a dir, les empreses que, suposadament, finançaven aquest grup armat. Garzón partia de l'acusació que aquestes empreses eren part d'ETA i conclouia que qualsevol membre dels seus consells d'administració estava cometent un "delicte de terrorisme". Al diari Egin i l'emissora de ràdio Egin Irratia, s'hi van sumar d'altres empreses, totes elles imputades amb la mateixa acusació.

Totes les acusacions del sumari abonen la tesi de Garzón de l' "entramado", segons la qual "no és necessari disparar un tret o posar una bomba per caracteritzar una organització criminal com a terrorista", una tesi que el fiscal ha mantingut durant tot el judici. I, seguint aquest argument, trobem cinc peces diferenciades: una que implica l'entitat d'alfabetització en llengua basca AEK, una altra que implica l'organització independentista Xaki, una tercera que acusa Pepe Rei i la seva revista *Ar-di Beltza*, una quarta que imputa l'organització independentista Ekin i l'última que acusa la Fundació Joxemi Zumalabe, una entitat al servei dels moviments i les xarxes socials amb una forta trajectòria de desobediència civil no violenta.

► **Un judici ple de polèmiques**
Si el judici va començar sense una base legal sòlida, durant el seu desenvolupament hi ha hagut incidències i polèmiques de tot tipus: documents incomplets, pèrdua de proves, acusacions de parcialitat al tribunal, entorpiment de la defensa i declaracions contradictòries. Finalment, no se sabia si les empreses acusades finançaven ETA o si ETA finançava les empreses.

El caràcter polític del judici va quedar clar quan la presidenta de la sala va dir: "A mi, Strasburg m'és igual!"

El caràcter polític del judici –denunciat per nombroses organitzacions socials i juristes internacionals que van acudir a Madrid com a observadors– va quedar clar quan la presidenta de la sala, la magistrada Ángeles Murillo, va exclamar en una de les sessions: "A mi, Estrasburg m'és igual!"

Però, el que potser va horroritzar més els observadors va ser que dos dels acusats, Mikel Egibar i Nekane Txapartegi, reconeguessin i identifiquessin –en ple judici– l'agent G-96330-W, que estava actuant de pèrit, com un dels guàrdies civils que els van torturar. Si alguna cosa ha quedat clara durant la vista oral és que el judici és polític. No es criminalitzen fets, sinó fins i objectius, i –sota aquest pretext– els drets individuals i col·lectius passen a ser lletra morta.

Tant és així que, August Gil Matamala –president de l'Associació Europea d'Advocats Demòcrates–, quan tornava de fer d'observador a l'Audiència Nacional, va dir: "No s'ha de suspendre el judici, se n'ha de decretar la nul·litat".

► **Rebuig al judici i suport massiu als acusats**

Les mostres de rebuig al procés i els grups de suport als acusats han anat augmentant dins i fora de la societat basca. L'última mostra contundent va ser la manifestació de resposta a les detencions que es va celebrar el 2 de desembre a Bilbao i que va congregat prop de 17.000 persones.

Però, a banda d'això, al llarg de tot aquest temps, la societat basca s'ha solidaritzat amb un seguit d'iniciatives originals: recollida d'escrits i dibuixos de suport,

concerts per ajudar els acusats en les despeses dels desplaçaments a Madrid, samarretes, comunicats, jornades, etc.

Les dimensions del suport van quedar ben paleses quan, en acabar la vista oral, el grup de suport 18/98+ va portar a l'Audiència Nacional 15.000 autoinculpacions de ciutadanes i ciutadans anònims recollides durant els darrers mesos del judici.

► **Acusats amb noms i cognoms**
Es dona el cas que molts dels acusats en les diferents parts d'aquest sumari són persones rellevants de la societat basca, ja sigui per la seva trajectòria professional, pacifista, ecologista, universi-

Un dels acusats és impulsor de la iniciativa de reunir, cada dos dijous, un grup de persones en una rotllana de cadires per reclamar el retorn de les negociacions de pau

tària o cultural. Un dels casos més il·lustratius és el de Sabino Ormazábal –històric militant antimilitarista i ecologista–, que està imputat dins el capítol de Joxemi Zumalabe i a qui demanen nou anys de presó. És periodista del diari *Gara* i autor dels llibres *1.000 cokes contra la disidència* i *Un mapa (inacabado) del sufrimiento*. Però, Ormazábal també és membre del grup Bidea Helburu –un col·lectiu de no-violència activa– i és un dels impulsors de la iniciativa de reunir, cada dos dijous al bulevard de Donosti, un grup de persones en una rotllana de cadires per reclamar el retorn de les negociacions de pau. Tot plegat, ben perillós. ☞

Per tenir més informació:
<http://www.18/98plus.com>

» August Gil Matamala, advocat: “No cal suspendre el judici, cal anul·lar-lo”_

» Jaume Asens, advocat: “S’ha consagrat definitivament el Dret Penal d’Enemic a l’Estat espanyol”_

» Amics i Amigues d’Euskal Herria ha convocat una concentració el proper dijous 13 de desembre a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, a les vuit del vespre. L’endemà, farà un acte a La Torna, que comptarà amb la presència d’alguns encausats en el procés 18/98_

» L’Audiència Nacional espanyola jutjarà el Cas Egunkaria l’any que ve. Més de 150 entitats catalanes donen suport als acusats_

PAÏSOS CATALANS // DIVERSOS SECTORS SOCIALS RECOLZEN ELS ENCAUSATS DEL 18/98

Suport jurídic, d’observació i social contra el macrosumari

Des dels Països Catalans, han sorgit diverses iniciatives de suport a les persones encausades en el macrosumari 18/98. Hi ha hagut gent que s’ha autoinculpat, d’altra que ha viatjat fins el País Basc per assistir a un concert per recollir diners destinats a pagar les despeses del judici, però també han sorgit grups de suport formats per persones del món de la literatura, l’advocacia o el periodisme, que han caminat plegades amb la ciutadania solidària.

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des del primer moment de la fase d’instrucció, el macrosumari 18/98 contra l’esquerra abertzale va motivar protestes i propostes solidàries provinents del teixit social català, l’advocacia i el periodisme. Segurament, la més important i destacada ha estat la que han desenvolupat els sectors progressistes de l’advocacia catalana, entre d’altres, l’equip d’observadors internacionals que va cobrir tot el judici.

La més destacada de les propostes solidàries ha estat la de l’advocacia progressista catalana

Jaume Asens, August Gil Matamala, Gemma Calvet o els membres desplaçats de l’AED (Advocats Europeus Demòcrates) van assistir a les sessions. Les primeres declaracions d’August Gil Matamala —medalla d’honor de la Generalitat d’enguany—, tot just començar el judici, van ser preclares: “No cal suspendre el judici, cal anul·lar-lo”,

tot denunciant el desgavell judicial, l’excepcionalitat i l’impuls polític que envolten el procés.

Les seves darreres declaracions, un cop acabada la vista oral, van ser encara més lúcides: “Primer es van inventar la figura del terrorista desarmat i aviat tipificaran la del terrorista pacífic”. Com una profecia, aquelles paraules s’han acomplert amb l’ordre de detenció del 29 de novembre contra 46 dels processats. Ara, esperen conèixer la sentència per elaborar un nou dictamen. Una sentència que s’ha executat tot i que encara no s’ha fet pública, en una nova mostra de les irregularitats que han caracteritzat el procés. Segons Jaume Asens, membre de la Comissió de Defensa del Col·legi d’Advocats de Barcelona, “s’ha consagrat definitivament el Dret Penal d’Enemic a l’Estat espanyol. És la pitjor notícia”.

► Grup local 18/98

Entremig, també es va constituir el Grup de Treball 18/98 de Barcelona, seguint la dinàmica social que van voler impulsar els processats. És un grup petit de treball estable, vinculat fonamentalment als moviments socials alternatius, que intenta amplificar la denúncia del procés i activar la solidaritat amb els processats a Catalunya.

Una trobada amb 40 membres dels moviments socials a l’Ateneu La Torna per abordar la natura del procés; la coordinació de les reunions amb més de quaranta entitats, partits polítics i organitzaci-

Oriol Clavera

Maig contra la ilegalització (parcial) de les candidatures d’ANV

ons socials i sindicals i una reunió amb professionals dels mitjans de comunicació al Col·legi de Periodistes van definir la visita de la plataforma 18/98+ a Barcelona la primavera passada. Aquella visita va estar encapçalada per Mariano Ferrer, Teresa Toda, Mario Zubiaga i Sabino Ormazábal. Zubiaga i Ormazábal han estat alliberats, amb el pagament previ d’una fiança de 20.000 euros, mentre que Teresa Toda —col·laboradora d’aquest setmanari— continua empresonada i s’enfronta a una condemna de catorze anys.

En l’àmbit professional, el Grup de Periodistes Ramon Barnils ha tingut un paper destacat en la denúncia del tancament de mitjans de comunicació bascos, quatre durant els darrers nou anys: Egin, Egin Irratia, Ardi Beltza i Egunkaria.

► Egunkaria i Etxerat!, també

Aquesta solidaritat ja s’havia manifestat abans contra l’excepcionalitat penal, processal i penitenciària que assetja el País Basc i, de retruc, tot l’Estat espanyol. El febrer de 2003, un autèntic torrent de solidaritat va protestar contra el tancament del diari Egunkaria. Una solidaritat que va aplegar més de 150 entitats, un acte massiu a l’Església del Pi i una moció parlamentària que va comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris excepte el PP. Amb la constitució de la Plataforma per l’Egunkaria, amb motiu de la diada de Sant Jordi d’aquell any es van editar 30.000 “egunkaries” solidaris i 300 ciutadans i ciutadanes catalanes es van autoinculpar en el sumari. Actualment, 100 personalitats integren la Comissió Catalana de Seguitment i Observació del Cas Egunkaria.

ria, a les portes del judici previst per l’any vinent.

A més, el gener de 2004, més de 72 organitzacions catalanes van signar un manifest contra la dispersió penitenciària i de suport a la vaga de fam que Etxerat! —associació que aplega els familiars dels presos i preses polítiques basques— va fer a la plaça de la Virreina durant tres dies. Barcelona va ser una de les vuit capitals europees que van acollir els familiars per denunciar la política de càstig afeït i venjança que suposa la dispersió penitenciària.

Tanmateix, la denúncia de la llei de partits va suposar la creació de la Plataforma per les Llibertats i contra la llei de partits a Catalunya, coordinada pel Comitè Català de Solidaritat Internacionalista, i que va desenvolupar nombroses activitats.

Amics i amigues arreu del planeta

Laia Alsina Garrido
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més enllà de l’àmbit professional (advocats, jutges, periodistes, etc.), la ciutadania catalana ha fet gala de la seva empatia amb el poble basc a través de diferents iniciatives i, en el cas del polèmic 18/98, no ha estat una excepció. Una d’aquestes iniciatives és el col·lectiu Amics i Amigues d’Euskal Herria que, sota el paraigua de l’organització internacional Askapena, s’ha sumat a les dife-

rents mostres de suport al procés democràtic al País Basc que han sorgit arreu del món.

De moment, des d’aquest col·lectiu no es queden de braços creuats i, poc després que es coneguessin les primeres detencions dels imputats en el macroprocés, van començar a organitzar una resposta solidària. El 13 i el 14 de desembre, l’amistat dels catalans amb els bascos es podrà fer palesa a través de dues iniciatives. D’una banda, una concentració convocada pel dijous 13 a les vuit del vespre a la plaça de

Sant Jaume de Barcelona, on els protagonistes seran els amics i amigues solidaris amb el poble basc. De l’altra, el divendres 14, també a les vuit del vespre, prendran el relleu les veus dels propis encausats en el sumari, en un acte que es farà a l’Ateneu La Torna, a la Vila de Gràcia.

Aquest grup, sorgit el febrer de 2007 per donar suport al procés democràtic al País Basc, ja ha recollit més de 3.000 signatures de suport —entre les quals no hi falten noms il·lustres— arreu dels Països Catalans.

El suport a les persones que s’han assegut al banc dels acusats durant tot el macroprocés 18/98 és el nou objectiu d’Amics i Amigues d’Euskal Herria i arriba després de la concentració que es va fer el 26 d’octubre contra les detencions de militants de Batasuna. Així doncs, el 13 de desembre, aquest col·lectiu vol que, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, quedi ben clar que, des dels Països Catalans, es defensa “el dret d’Euskal Herria de construir el seu present i futur en llibertat, tot respectant

la seva pluralitat i riquesa social i els drets de totes les idees i persones”. Amb aquestes paraules, acaben el manifest de suport a les persones jutjades en el macrosumari 18/98, un procediment —diuen— on “es constaten greus desviaments del funcionament normal d’un estat de dret”, una vulneració dels “drets individuals i col·lectius que afecta directament el conjunt de la societat basca”. Aquests són els motius que portaran part de la societat catalana a manifestar-se a la plaça de Sant Jaume.

ASENS I PISARELLO:

» Es tracta d'un dels exemples més greus dels efectes extensius de l'aplicació del concepte de terrorisme sobre la dissidència política_
 » La sentència també significa la victòria de la lògica d'excepció pròpia d'una justícia "en temps de guerra", on concorren responsabilitats penals difuses i col·lectives_
 » A hores d'ara, i en nom de la lluita antiterrorista, molts ciutadans bascos no poden expressar-se ni al carrer ni a les urnes_

RUBIRALTA:

» Lizarra-Garazi i la declaració d'Anoeta: El neguit de l'organització armada davant un nou escenari que la condemnava a la desaparició era prou evident i la seva esclerosi va precipitar el trencament d'ambdós processos_
 » L'atzucac al qual s'enfronta ETA continua clarament dibuixat: acceptar la nova realitat i, per tant, conduir i, fins tot, liderar l'obligada adaptació a la nova realitat i consolidar un espai polític organitzat, o perpetuar-se en la via d'una activitat que, més enllà de la pròpia autojustificació, retroalimenta l'Estat al qual diu que s'oposa_

REFLEXIONS // ANÀLISI DE LA NOVA CONJUNTURA SORGIDA ARREL DEL MACROPROCÉS

Un conflicte i moltes visions

El macrosumari 18/98 és un capítol més del conflicte entre el País Basc i L'Estat espanyol. A ningú se li escapa que l'empresonament de persones del teixit social euskaldun serà un entrebanc més per a la resolució de l'enfrontament entre els dos països. Cadascú, però, en fa la seva lectura.

18/98, Capbreton: la guerra continua, l'atzucac també

☞ **Fermí Rubiralta i Casas**
 Historiador i doctor en
 Ciència Política a la EHU/UPV

Aquest primer cap de setmana de desembre, amb les detencions presentència del macroprocés 18/98 i l'enfrontament de Capbreton, hem assistit a un altre d'aquests tsunamis capaços d'ensorrar les anàlisis de conjuntura més assenyades que —com ja afirmàvem en un altre lloc— de tant en tant ens regala l'actualitat política basca.

Una vegada més, *tête a tête*, els dos aparells militars retroalimenten la seva presència: l'estat-nació amb l'exercici, via repressiva, del monopoli de la violència; l'organització armada basca, mimetitzant l'activitat militar i marcant com un estel la seva centralitat dins el cosmos abertzale.

Una vegada més, tête a tête, els dos aparells militars retroalimenten la seva presència

Ja prou conegut i estudiat des de la seva formació originària a partir del segle XVI —i, ho sento, per manca d'identificació—, ara per ara, no m'interessa parlar del primer.

Molt més modern, i forjat a partir dels anys cinquanta al caliu de les lluites d'alliberament nacional del que en dèiem Tercer Món, el segon va ser capaç de forjar al seu redós un espai polític propi —idolatrada durant molt de temps a casa nostra—, el de l'esquerra abertzale, que es configurava com un moviment-partit —competidor d'aquest altre moviment-partit que era i és el PNB— i solidificat gràcies a un fort component antirepressiu.

Penso que no descobreixo res de nou si prenem com a evident l'esgotament d'aquest model, basat en la reivindicació oberta de la independència política —quan aquest terme era sinònim de sobirania— i en una certa etnicitat que el fenomen de la globalització ha deixat fora de joc.

Contràriament, assistim a una nova fase emergent del desenvolupament dels nacionalismes sense estat que, resumint molt, parla d'un sobiranisme transversal que —en un món cada cop més interdependent— posa l'accent tant en la importància intrínseca de la sobirania com en la forma d'exercir-la; en el qual recupera centralitat la reivindicació del dret d'auto-

determinació i uns valors ètics, progressistes i alternatius que —entre d'altres, per inútil— bandegen la utilització de la lluita armada i, alhora, dibuixen un plantejament voluntari d'adscripció nacional capaç d'admetre al seu si diverses identitats compartides.

Lizarra-Garazi, primer, i la declaració d'Anoeta, després, que acceptava la preeminència de les formes de lluita civils, quan aquesta i altres qüestions no secundàries —com la diversitat de ritmes estratègics segons el territori, o la separació en dos plans diferents de les qüestions polítiques de les merament tècniques— van ser malbaratades a Lizarra-Garazi, semblaven voler marcar el pas en una direcció que deixava al descobert la potencialitat dels nous camins.

El neguit de l'organització armada davant el nou escenari que la condemnava a la desaparició era prou evident i la seva esclerosi va precipitar el trencament d'ambdós processos.

En conseqüència, l'atzucac al qual s'enfronta continua clarament dibuixat: acceptar la nova realitat i, per tant, conduir i, fins tot, liderar l'obligada adaptació a la nova realitat, tot consolidant un espai polític organitzat d'indubtable consistència —encara dins el marc de l'Europa Occidental—, o perpetuar-se en la via d'una activitat que, més enllà de la pròpia autojustificació, retroalimenta l'Estat al qual diu que s'oposa.

I, a més, malauradament, el temps corre en contra seva... i en contra nostre.

☞ **Jaume Asens, advocat**
 i **Gerardo Pisarello,**
 professor de dret consitucional

Es recents empresonaments de 46 persones processades en el macrosumari 18/98 són el preludi d'una sentència que representarà un abans i un després en la política antiterrorista, però també en la configuració de l'actual estat de dret. En primer lloc, perquè la condemna suposa un suport a la "tesi del complot" (del tipus "tot és ETA") confeccionada pel jutge Baltasar Garzón. Fins ara, per ser considerat membre o col·laborador d'ETA era necessari tenir alguna relació directa amb l'organització armada. No obstant això, després de la sentència, n'hi ha prou que les accions polítiques o socials es considerin una "ajuda" als fins d'ETA (sobirania per al País Basc) perquè es defineixin com a delictes terroristes. Per tant, des d'aquesta perspectiva judicial, ETA ja no és una organització armada, sinó també el conjunt de les organitzacions abertzales. Es tracta d'un dels exemples més greus dels efectes extensius de l'aplicació del concepte de terrorisme sobre la dissidència política. Una figura penal que, com un "calaix de sastre", pot arribar a afectar persones i organitzacions com la Fundació Josemi Zumalabe, amb un llarg recorregut històric pacifista, antimilitarista i per la no-violència. En segon lloc, perquè la sentència patentia la victòria del popu-

lisme justicialista com una nova modalitat inquisitiva: la hipertròfia de l'acció judicial, sobrecarregada de valors morals i polítics, on el terreny judicial es converteix en el de la prolongació de la lluita política per altres mitjans. Mai abans com ara, la vida política havia quedat tan plenament supeditada a l'àmbit judicial, en un context en què l'Audiència Nacional o el Tribunal Constitucional es converteixen en actors polítics més decisius que els propis parlaments. En tercer lloc, perquè la sentència també significa la victòria

L'Audiència Nacional i el Tribunal Constitucional es converteixen en actors polítics

de la lògica d'excepció pròpia d'una justícia "en temps de guerra", on concorren responsabilitats penals difuses i col·lectives, i absolutament incompatible amb un sistema democràtic. Quan són els objectius, i no els mitjans, el que es penalitza —que significa convertir fatalment l'independentisme basc en terrorista—, es consolida un Dret Penal d'autor que persegueix ideologies en comptes de fets. Obviament, la sentència no constitueix cap episodi aïllat. S'emmarca en una estratègia, més global i de llarga durada, de criminalització de l'exercici del dret d'opinió, de reunió i de manifestació —entre d'altres— d'un sector important de la societat basca. Avui dia, posar un cartell a favor dels presos bascos o fer una manifestació contra l'especulació al País Basc pot arribar a ser considerat una activitat no només il·legal, sinó també delictiva. Aquesta situació d'exclusió política resulta més greu quan aquest ciutadans també són expulsats del joc institucional mitjançant l'aplicació de la llei de partits. Per tant, a hores d'ara, i en nom de la lluita antiterrorista, molts ciutadans bascos no poden expressar-se ni al carrer ni a les urnes. Aquesta liquidació política i electoral d'una minoria social, juntament amb la recent sentència, impliquen una profunda mutació del nucli central de les garanties democràtiques de l'estat de dret, derrotat per un Dret Penal de l'enemic propi dels escenaris marcial de "no dret" o de dret "de guerra" —com a Palestina o a Guantánamo—, que sorgeixen en el nou context de guerra global permanent.

Recollida d'autoinculpacions a Durango

www.18-98plus.com

h1>Impressions

Carles Forns Ros. Doctor en Medicina i Cirurgia

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>El prestigi dels metges, cap on va?

Qui pateix busca ajuda en una persona que tingui coneixements, el metge. En aquesta relació, la confiança és fonamental. S'ha de senyalar que el metge parteix d'una posició de superioritat —està sa—, però és servidor d'un pacient, que està en condició d'inferioritat pel seu malestar.

Ser el professional d'una temàtica tan “sensible” com la salut o la malaltia donava al metge un prestigi dins la comunitat equiparable al capellà o l'alcalde.

Però, els humans hem augmentat i ens hem concentrat majoritàriament en grans ciutats. Les cures mèdiques s'han universalitzat als països desenvolupats i s'ha creat una gran organització sanitària; una complexa xarxa física i humana de professionals de diverses branques sanitàries i no sanitàries.

De la relació directa entre pacient i metge, es passa al binomi pacient-organització sanitària. Teòricament, el contacte del pacient amb la sanitat és a través d'un metge. Però, real-

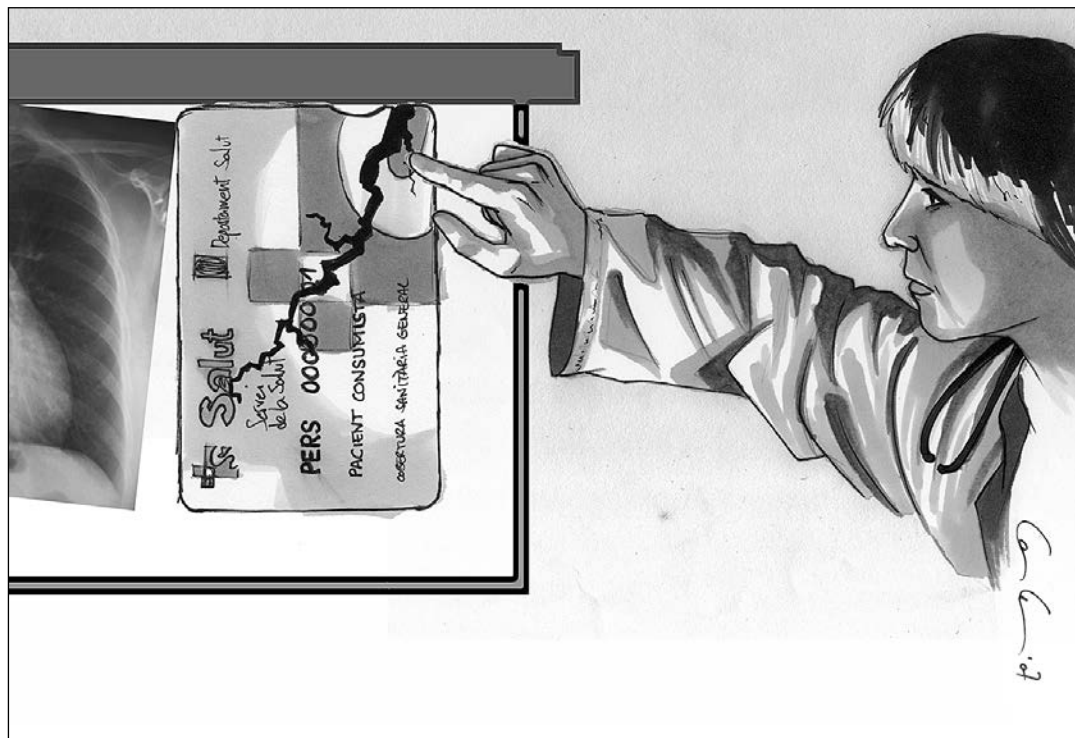
ment, en el procés diagnòstic i terapèutic, hi intervenen altres col·lectius. Implica la programació d'horaris, la diversificació d'atencions urgents i programades, el manteniment d'edificis i d'instruments, etc. En resum, uns condicionaments mèdics i també administratius que fan que el contacte entre el pacient i el metge esdevingui fugaç.

El metge perd poder de referència. La seva responsabilitat queda diluïda en la teranyina d'un sistema de llistes d'espera, proves diagnòstiques, diversitat d'especialitats, cites i múltiples contradiccions inexplicables, però simptomàtiques.

En relació al pacient, el metge compta amb una superioritat intel·lectual en coneixements i salut; una posició de domini que ha de ser contrarestatada per l'autocrítica i la humilitat. Un tarannà difícil d'adoptar, si tenim en compte que vivim en una societat de valors individuals i hedonistes que promou la competitivitat i el domini d'un sobre l'altre. La deshumanització és una queixa comuna en el món sanitari i l'augment de les agressions és un signe esclaiador.

Les reflexions apuntades plategen unes preguntes: el metge i la medicina serveix o utilitza, és a dir, es cura per servir o per guanyar quelcom?; promou la salut o la malaltia, és a dir, educa o sols recepta la pastilla?; promou les autonomies individuals o les dependències?; qui decideix, el metge o la ressonància?

L'esquizofrènia sanitària i mèdica manifesta la hipocresia d'un sistema polític i social de discurs institucionalitzat que parla de solidaritat, però la realitat confirma que les desigualtats es consoliden pel cantó de la

Karles

pobresa. Les contradiccions del sistema fan que les relacions personals es converteixin en simples relacions de funcionaris (metges) i consumistes (malalts).

La desconfiança i la burocràcia es manifesta en el poder d'un paper com a mitjà de relació. Domina la normativa, el protocol, els consentiments informats. Les creativitats o les idiosincràsies queden arraconades. No existeix la individualitat, existeix el número d'una targeta o el llit hospitalari. Es desconeix el nom del metge i del pacient. És una relació entre estranys. Els malalts són casos clínics. Arribar al metge és com arribar a la finestra del funcionari i, si tens sort, potser et farà cas. El metge fa una funció, no la funció. La proliferació de les demandes econòmiques i judicials, amb

independència dels errors, és un ham que demostra desconfiança.

L'actitud de servir, de cuidar i d'ajudar a curar, la pèrdua del protagonisme o pensar que el metge no cura sinó que és el malalt qui es cura són conceptes que han perdut vigència. El metge serveix o, com qualsevol altre treballador, prioritza el salari o l'èxit social i científic? Ens ho hauriem de preguntar. La paraula vocació va a la baixa, s'està perdent.

Les inseguretats s'accentuen a les societats opulentes. Equiparar autonomia i salut com a objectiu esdevé una fal·làcia. Predomina la cultura de l'expert, de les passivitats alineades; una societat de titelles davant d'una minoria crítica i pensant.

La societat s'ha de preguntar: tinc metges o funcionaris? Tinc metges o persones que demanen

radiografies? Tinc metges que eduquen per una vida sana, o persones que fan receptes? Tinc metges vocacionals o persones que busquen prestigi social?

Són preguntes que tenen resposta. Unes respostes que senyalen una progressiva pèrdua del rol del metge com una eina pel benestar físic i psíquic. Una pèrdua en benefici del conglomerat industrial i comercial que, com va dir un president americà a un altre: “És l'economia, estúpid”. Una societat consumista i comercialitzada que converteix el sentit comú i el normal amb patologia (normopatia), amb l'objectiu del creixement i per guanyar diners.

Els referents de cohesió són escombrats per una decadència que, tot i que no sigui acceptada per alguns discursos, engloba la majoria, metges inclosos.

És una relació entre estranys. Els malalts són casos clínics. Arribar al metge és com arribar a la finestra del funcionari i, si tens sort, potser et farà cas

Pau Urenya. Espai per la Desobediència a les Fronteres

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>You can pass!

A prop de dos mesos vaig assistir a una manifestació que, en una aparent paradoxa, reivindicava el dret de manifestació. Evidentment, de paradoxa no en tenia res. La manifestació ja va començar envoltada de fortes mesures de seguretat, com si reivindicar el dret de reivindicar fos constitutiu de perill. Però és més aviat el contrari. El perill s'olora quan les autoritats s'atorguen el dret a decidir qui es manifesta i qui no, i per on es manifesta i per on no. Quan aquella ‘mani’ va arribar a Canaletes un fort desplegament dels Mossos barrava el pas de la gent cap a la Rambla. Si ets veí o veïna, estàs empenyat i vols manifestar-te, per la Rambla no hi baixes. Innocentment, un company s'adreça

al cap del dispositiu de robocops inquirint quina era la raó d'aquest impediment. La resposta va ser explícita: “Pels nostres collons!”.

A partir de llavors, Rambla avall no hi passava cap persona sospitosa de ser manifestant i, per tant, cap jove, cap pinta subversiva, cap cara de veïna empenyada. Joves de tota mena, aliens a la protesta, que transitaven alegrement en direcció als bars habituals topaven irremissiblement amb la frontera provisional dels humanoides. Fins que es produí el miracle. Una parella ignorà la presència policial i intentà travessar el front, com qui no vol la cosa. Ràpidament, un braç semiarticulat els barrà el pas violentament. “Oohh, my god!”

El mosso va sentenciar: “You are tourists, you can pass!”. I li va faltar fer una reverència mentre els obria les portes de la Barcelona tranquil·la i feliç

crià la xica. El xic féu cara d'es-pantat. El mosso s'adonà que potser havia fotut la pota i mirà d'arreglar-ho: “Are you tourists?”, preguntà amb accent de Guadalajara. Els guiris continuaven amb cara de no entendre res i el mosso rematà: “You are tourists, you can pass!”, i li faltà fer una reverència mentre els obria les portes de la Barcelona tranquil·la i feliç, mirant de reüll la Barcelona incívica i “pancartera”. En aquells moments, la clarividència il·luminà els cors i les ments: Barcelona és dels turistes. Bé, dels turistes i de la policia que els protegeix, clar! Mentre cada dia és més difícil anar en bicicleta sense que t'amonesten, hi ha uns taxi-bicis (això sí, farts de propaganda) que circu-

len impunement pels carrers de vianants, tot fent sonar la campaneta i apartant tothom. Mentre esperes vint minuts el 74, veus passar vuit busos turístics. Mentre no tens rodalies, veus com les prioritats són el TGV i l'aeroport. Mentre veus volar els helicòpters que porten els empresaris al Meetingpoint; no siga cosa que es xupen la cua de l'autovia de “Castefa”. Mentre veus com la GU atura el trànsit perquè passen aquelles cisternes de birra humanes amb samarreta del Rangers, a qui ningú va explicar ni aplicar l'Ordenança del Civisme.

Per això hi ha immobiliàries que es diuen “come2bcn”, perquè Barcelona està feta per tu. “You can pass tourist!”

Montserrat Cervera i Rodon. Dona i Salut. Comissió pel Dret a l'Avortament la.org/

Pel dret de les dones de decidir

Aquests dies hem sentit parlar molt del dret de decidir i és de justícia que els pobles puguin decidir el seu futur. És quelcom que a alguns poders els fa por, però que, de mica en mica, es va acceptant, si més no com un dret.

Però si en comptes dels pobles parlem d'una part de la gent que compon aquests pobles, les dones, tot són pors i pactes secrets i morbositat i hipocresia.

El moviment feminista, a la sortida de la dictadura, ben conscients que cada any morien centenars de dones per avortaments clandestins, vam plantejar el dret de decidir sobre la nostra maternitat, sobre el propi cos i, per tant, pel dret de l'avortament lliure: a decisió de la dona i gratuït, o sigui, finançat per la Seguretat Social.

No n'hi ha hagut prou, amb aquests 30 anys, per aconseguir un dret que sembla tan elemental. Hem aconseguit, però, que la majoria de dones, i també alguns homes, el considerin un dret i no un crim, com passava durant el franquisme i la Transició. I també hem aconseguit, cosa molt important, que les dones no morin si han d'interrompre el seu embaràs, ja que es pot fer a clíniques privades en condicions sanitàries bones.

Però l'avortament continua essent un delictes i només s'ha despenalitzat en tres supòsits, en què la paraula de les dones no hi juga cap paper. Per això, la vulnerabilitat dels professionals i de les dones roman i, de tant en tant, surt a la palestra, com aquests darrers dies, amb la detenció de personal de clíniques i la interpel·lació a les dones que havien avortat.

El 90% de les dones que a l'Estat espanyol volen interrompre l'embaràs ho han de fer en el cas que la seva vida estigui en perill, és a dir, que cal que un psiquiatra certifiqui que si tiren endavant l'embaràs no se'n sortiran.

I, és clar, malgrat que el 84% avorta per voluntat pròpia, durant els tres primers mesos la sanitat pública no practica avortaments. I alguns hospitals són objectors de consciència i no estan disposats a fer interpretacions de la llei que puguin posar en dubte la seva professionalitat... Per això, prefereixen que s'arrisqui la sanitat privada, i que vagi a la presó.

La pressió de la dreia i de l'Església segueix essent tan forta que la portaveu Fernández de la Vega ja ha dit que durant la propera legislatura tampoc no tocarà la llei de l'avortament, ni res que pugui fer mal a l'Església; i així estem, com

L'avortament continua essent un delictes i només s'ha despenalitzat en tres supòsits, en els quals la paraula de les dones no hi juga cap paper

Cap jutge li ha de dir a una dona què ha de fer amb la seva vida.

Alto

sempre, els drets de les dones a la cua i com a moneda de canvi per a qualsevol negociació.

La consellera de Salut ja ha dit que ella està pel dret de decidir, però que hi ha un pacte a Catalunya i que no és moment de fer cap canvi. Ens agradaria saber com s'ha fet aquest pacte, perquè sabem que no s'ha fet al Parlament ni a cap lloc que puguem controlar. És un pacte entre el poder de l'Església i el

de la dreia, amb el consentiment de l'actual govern?

D'altra banda, alguns mitjans de comunicació s'han apuntat a la morbositat del tema, fent aparèixer les feministes i les clíniques com autèntiques assassines de nens i deixant els detinguts com a criminals.

És una bona manera d'excusar-se, de tancar el problema de fons: el dret de les dones de decidir. I és una bona manera de

mirar cap a una altra banda mentre interroguen dones, empresonen professionals i ecristians fa l'agost amb el dret a la vida.

El moviment feminista també ha dit sempre que una de les coses més importants que fem les dones és donar la vida i tenir-ne cura i, des d'aquesta perspectiva, hem vindicat el dret de ser mares en bones condicions, tant econòmiques com de salut, a favor del part natural, de l'al·lactament, dels drets de totes a tenir cura del seu propi cos i gaudir-ne separant reproducció de plaer.

Però la gent dels provida aprofiten aquesta informació morbosa per fer córrer la veu que ells són els que defensen la vida dels fetus. Però, de les dones, no en diuen res, ni del seu dret de decidir.

Any rere any, el moviment feminista ha recordat que aquest dret no obliga ningú a fer-ho, que no som avortistes, que hem vindicat pel dret d'una sexualitat lliure, d'una anticoncepció també lliure i gratuïta i d'una coresponsabilització dels homes quan tenen relacions sexuals sense protecció.

Per això, sabem que l'alarma social que s'ha creat és ben interessada i només va en contra de les dones i dels professionals que han decidit interpretar la llei a favor de les dones i, per això, ens sembla que haurien de ser al carrer, i que la responsabilitat de les errades administratives de les clíniques, fonamentalment, és un problema de la llei i no de les dones. Per això continuem vindicant una llei que reconegui el dret de les dones de decidir: avortament lliure i gratuït!

Antoni Rico i Garcia. Historiador i membre del Secretariat Nacional de la CUP/opinio@setmanaridirecta.info/

Escac al rei, escac a Espanya: fem país, construïm república!

Es ls darrers mesos han suposat, per a la imatge de la monarquia espanyola als Països Catalans, un abans i un després. El 13 de setembre, arran d'una concentració convocada per la CUP de Girona, juntament amb altres agents de l'Esquerra Independentista, es feia l'acció simbòlica de cremar diverses fotografies del rei espanyol Juan Carlos I. Una acció que, a partir de la difusió mediàtica que en van fer la gran majoria de mitjans de comunicació nacionals i estatals, va provocar l'acció repressora de l'aparell judicial i policial espanyol, que va acabar portant un total de 23 persones davant l'Audiència Nacional.

Arran d'aquests fets i, sobre tot, a partir de la reflexió i l'anàlisi de la situació feta per part dels i de les militants de les dife-

rents CUP de les comarques gironines, es va decidir que havia arribat el moment de no quedar-nos sols en l'acció-reacció, sinó que era l'hora de proposar, de construir. Quin país vol la CUP? Què vol l'Esquerra Independentista per als Països Catalans? Aquestes dues preguntes van generar el debat que ens va portar a creure en la necessitat d'engegar la campanya "Escac al rei, escac a Espanya. Des dels municipis construïm la República dels Països Catalans". Una campanya, doncs, programada i decidida pels militants de la CUP de la intercomarcal gironina que va veure la necessitat de no desenvolupar-la ella sola, sinó que era molt més profitós fer-ho de manera unitària, agafant l'àmbit d'acció nacional, on van participar totes les CUP i, entre tots

La construcció nacional ha de comptar també amb els diferents moviments socials i veïnals, els sindicats o d'altres col·lectius

plegats, vam poder arribar a conclusions conjuntes. Arran d'això, es va portar la proposta de campanya al Secretariat Nacional, que també va creure necessari donar recolzament a la proposta gironina.

Així, arribats a aquest punt, el dissabte 17 de novembre, la CUP va presentar la campanya a la mateixa plaça del Vi de Girona, on mesos enrere havia començat el descrèdit dels Borbons. Una presentació que va comptar amb la presència de diversos regidors i regidores i de diferents militants gironins i membres del Secretariat Nacional. Una campanya, doncs, que pretén crear debat i formular discurs. Una campanya que s'inicia amb un manifest que compta amb uns punts programàtics bàsics on els principis

republicans, catalanistes i socialistes són l'eix fonamental per a la construcció de la nació catalana del futur. Una construcció nacionalque, des de la CUP, creiem que s'ha de fer des de la base, des de les viles i ciutats i, evidentment, des del municipalisme. Una construcció nacional que ha de comptar amb les aportacions dels diferents agents de l'Esquerra Independentista com a moviment polític, però també dels diferents moviments socials i veïnals, els sindicats o d'altres col·lectius. En definitiva, una campanya que ha d'ajudar la CUP i l'El a fer una aposta política clara i diferent on la societat dels Països Catalans veja reflectida la solució als seus problemes i l'avanç cap a una societat moderna, justa i lliure.

Infectació

Infectació: Tots els joncs de la mata

☞ Pau Juvillà Ballester

Fa uns quants mesos vaig assistir a un seminari sobre teoria independentista. Bona part del debat es va acabar generant sobre el tipus d'organització que volíem: uns defensaven una estructura rígida basada en un model avantguardista i, la resta, entre els quals m'incloc, desitjàvem quelcom construït des de la base, més obert i permeable. Crec que aquesta permeabilitat és, en gran part, la infectació.

Infectació és bàsicament trencar els murs que separen col·lectius, organitzacions i idees transformadores i combatives, murs que sovint es troben en els nostres caps i que cal esbotzar; infectació és, també, buscar els punts comuns en lloc de les diferències, ajudar-nos i lluitar colze a colze els uns amb els altres.

Infectació és una realitat en la qual treballem dia a dia en els espais frontissa, aquells espais que actuen de punt de trobada i nexa d'unió entre realitats sovint força diferents i que permeten l'intercanvi d'idees i el debat necessari. D'exemples n'és ple: quan la pagesia més conscient i combativa posa en marxa la Iniciativa Legislativa Popular per declarar Catalunya lliure de transgènics som moltes les que ens hi sumem; quan amenacen de desallotjar un símbol com Can Vies, no és el barri de Sants qui ha de lluitar sol, sinó que col·lectius i organitzacions de signe molt divers ens hi unim per defensar que es quedi al barri; quan la Seat acomiada les treballadores i els treballadors combatius reblant el clau de la precarització, sortim totes i tots al carrer. Podríem afegir-hi moltes més lluites que ens uneixen: la persecució lingüística, el racisme, l'homofòbia, la negació de les llibertats individuals i col·lectives... Aquests són els espais on ens hem de trobar la gent que lluitem dia a dia per un canvi real.

Les eines necessàries per a la transformació social són diverses i, per sort, no estan tancades sota cap clau ni són patrimoni de ningú, ens hem d'asseure les unes amb les altres, discutir, parlar, llegir i aprendre a respectar-nos. Han d'existir les CUP amb la seva lluita de baix cap a dalt, però també és necessari que existeixin col·lectius que es neguin a participar en les eleccions, és necessari que existeixin sindicats combatius formats per persones íntegres i solidàries que participen en les eleccions sindicals (com la CGT) i organitzacions que, des de les empreses, no ho facin. Tot aquest espectre és essencial, com és essencial que en puguem parlar ja que el nostre aïllament, la nostra compartimentació, és una victòria més del sistema.

Cal que enfortim les arrels que sostenen totes aquestes lluites, cal que tots els joncs de la mata estiguin ben units per evitar que les puguin arrancar una a una, ja que només aquesta unió en la diferència ens farà avançar una bona part del camí junts.

Hi ha cap novetat?

Lluís Pinyol
Barcelona

Llegeixo sorprès l'últim número de la DIRECTA, un setmanari que, en primer lloc, vull felicitar. Normalment, em sorprèn amb notícies que mai no trobaries a d'altres mitjans, motiu pel qual el compro cada setmana. Però aquesta darrera setmana he trobat curiós un article, el que parlava sobre si l'aigua de l'aixeta de Barcelona és cancerígena. Em sorprèn perquè el títol de la notícia em sona, potser perquè és el que van dir fa dues setmanes tots els mitjans després que esclatés la polèmica. No he trobat cap novetat, sinó, més aviat, una repetició endarrerida que, encara que vingui avalada per un responsable de l'Agència Catalana de l'Aigua, no aporta res de nou. No hi entenc, de periodisme, però volem dir que no és molt més interessant el que expliquen al final sobre Sallent i l'aigua? Segur que el responsable entrevistat podia explicar-ne més coses.

La crosta nacionalista

Josep Maria Rovira i Garcia
Vilassar de Mar (el Maresme)

El Sr. Joan Ferran del PSC diu que “cal arrancar la crosta nacionalista de TV3 i Catalunya Ràdio”. No sé si aquest senyor no mira mai TV3 o ens pren per babaus, o totes dues coses alhora. S'ha de tenir barra per dir això quan les audiències d'aquests mitjans són mínimes des que ens governa el seu partit. Cal recordar que els seus dirigents actuals van ser nomenats a dit per en Pasqual Maragall durant el primer tripartit i que, des d'aleshores, s'han dedicat a espanyolitzar TV3 i CatRàdio fins al paroxisme? O potser quan diu “nacionalista” es refereix a l'espanyol: els protagonistes del TN són en Fernando Alonso, la “selección”, en ZP i en Rajoy. El mot “Espanya” hi surt a tort i a dret, el TGV han passat a anomenar-lo AVE, i ens informen d'un accident de

trànsit a Jaén com a gran notícia. Alhora, s'amaga la participació de la selecció catalana als mundials de futbol sala o d'hoquei i d'una manifestació que aplega 700.000 persones com la de l'1 de desembre, se n'informa tres minuts i ni tan sols com a notícia de portada. I no parlem de Catalunya Ràdio on la Sra. Minobis va fer tal purga de professionals (per no ser prou espanyols, suposo) que no hi ha qui l'escolti. Senyor Ferran, no pateixi que la “crosta” és tan prima que és a punt de saltar per si mateixa.

Potser seria millor dedicar el seu temps a mirar d'arrancar la crosta nacionalista de TVE, on les “rojigualdas” hi surten fins als descosits i, a hores d'ara, no hi he sentit ningú que parli res més que espanyol. És clar que, tot això, a vostè, no li fa cap nosa.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info**

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

Referèndum constitucional a Veneçuela

Jordi Oriola i Folch
Esplugues de Llobregat

Els que creiem en el procés bolivarià, hi hem de reflexionar. Els que en dissenteixen estaran molt temptats de fer-ne la lectura fàcil: “Chávez ja ha començat a davallar”. La realitat dels números, més enllà del percentatge electoral i sabent que no és del tot correcte de comparar eleccions amb diferents motius, ens pot il·luminar sobre el que ha passat: a les anteriors eleccions presidencials, 7,3 milions van votar a favor de Chávez i 4 milions pel seu opositor i, en aquesta reforma constitucional, 4,3 milions han votat a favor i 4,5 milions en contra. A partir d'aquí, es comprova que no és l'oposició la que ha guanyat perquè gairebé no ha crescut, sinó que el chavisme ha perdut perquè 3 milions de seguidors s'han abstingut. Es votava una reforma constitucional amb molts canvis de diferent índole i alguns, com la no limitació en els mandats del president, tenien una altíssim índex d'acceptació segons els sondeigs. D'altres, en canvi, com els que estaven a favor de transformar Veneçuela en un país socialista, no tenien tanta acceptació. El 2005, a Veneçuela, vaig entre-

vistar persones de totes les tendències i, quan entrevistàvem els partidaris de Chávez, comprovàvem la gran estima que sentien pel seu president, com defensaven les mesures socials impulsades i el gran orgull de declarar-se chavistes de tot cor. Però, en preguntar-los si eren socialistes, notaves que es quedaven una mica desorientats. Em fa l'efecte que era massa aviat per tirar endavant una reforma que portés el nom de socialista. Els veneçolans de classe mitjana i alta tenen pànic al socialisme i s'hi han oposat visceralment, i molts d'altres de classe baixa tenen recel a la paraula “socialisme”. No en va, s'han passat tota la vida escoltant que el socialisme és el dimoni, fins que últimament el seu president discursava força sobre el socialisme del segle XXI, que simplement és socialisme amb democràcia. Ara, aquest revés electoral pot tenir efec-

tes positius. En primer lloc, s'ha demostrat que les eleccions a Veneçuela són netes i que el seu líder és un demòcrata perquè accepta la voluntat popular. En segon lloc, el revés electoral traurà el vel de l'autocomplaença i esperonarà a anar per feina i demostrar que la revolució serveix per millorar la vida de tots els veneçolans i, sobretot, a lluitar contra la corrupció i la burocratització. En tercer lloc, falten cinc anys per acabar el mandat de Chávez i hi ha temps per fer reformes constitucionals però, si Chávez no es pot presentar de nou, caldria començar a buscar altres líders per a la revolució. Ara mateix és difícil d'imaginar una revolució sense Chávez (perquè el seu carisma aglutina sectors molt diversos), però tampoc no és possible una revolució només amb Chávez. En quart lloc, i més important encara, el socia-

lisme del segle XXI, perquè no fracassi com ho va fer el socialisme d'estat, ha de basar-se en l'organització social des de baix (com aspira la societat civil organitzada, chavista o no chavista) i no voler ser tant un procés dirigit des de dalt (com convindria a certs sectors del chavisme burocràtic i com podria arribar a ser una temptació per al propi Chávez). Allò menys important és el mot “socialisme”, perquè tota la gent chavista que pot dubtar del “socialisme” aprovaria, sense cap dubte, mesures socials que s'impulsessin des d'aquesta ideologia política.

Per tant, animo els veneçolans a treballar des dels fets.

Així està el pati

► Pàgina 10
S'okupen tres edificis a Cornellà de Llobregat, Barcelona i Sabadell. Un grup de "matons" desallotja la casa que es va okupar la setmana passada a Sabadell.

► Pàgina 12
Mobilitzacions per aturar l'urbanització de la platja Llarga de Tarragona i la construcció del Quart Cinturó a Maçanet de la Selva

► Pàgina 17
Acció Cultural del País Valencià i la CAL denuncien que el govern català hauria pogut fer molt més per evitar el tancament de TV3

CATALUNYA // PRÀCTIQUES MONOPOLISTES EN EL NEGOCI DE LA MORT

Els serveis funeraris cada cop són més cars i estan menys controlats

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La mort no s'escapa de la mercantilització. El fet tan elemental d'enterrar o incinerar un ésser estimat costa prop de 2.200 euros de mitjana. Així, el negoci al voltant del dol factura prop de 3.000 milions a tot l'Estat. La mercantilització del dol i la manca de competència al sector fa que els preus s'elevin a mesura que es privatitzen els serveis. I és que, durant l'última dècada, s'ha anat privatitzant (parcialment o totalment) la gestió dels tanatoris, les empreses funeràries municipals i, últimament, fins i tot els cementiris (fins ara en mans dels municipis i les parròquies).

*Els propis
empresaris
reconeixen
la manca de
transparència
en el sector
funerari*

► **La mort al servei del negoci**
A causa de la fusió constant d'empreses i del repartiment que fan del territori, les seves pràctiques són pròpies d'un monopoli. El president del Grup Intur, propietari del 49% dels Serveis Funeraris de Barcelona i líder del sector, reconeix que "pot haver-hi falta de transparència al sector". El Grup Intur (ara anomenat Mémora) es queixa de la falta de regulació en el procés liberalitzador, fet que permet l'entrada al sector d'empreses no especialitzades. De fet, els propis empresaris reconeixen que és molt senzill obtenir una llicència per obrir aquests negocis. Mémora també critica que les normatives no són uniformes a les diferents comunitats autònomes. Per exemple, s'ha donat la situació que "un cos surt de Madrid —amb tots els permisos— per ser enterrat a Barcelona i és detingut pels Mossos d'Esquadra i sancionat per no complir la normativa catalana". Aquest interès pel bé general, però, contrasta amb la protesta pel fet que alguns governs autònoms no volen cedir les seves competències funeràries.

Mapfre, Ocaso i Santa Lucía —mitjançant les seves filials Gesmap, Servisa i Albia— controlen més de la meitat del negoci fune-

Nínxols i làpides del cementiri de Montjuïc de Barcelona

Un diamant fabricat amb les restes dels cabells del difunt

rari, segons un estudi de l'Institut de Empresa (IE). Els empresaris de la competència adverteixen que aquest fet podria esdevenir il·legal, "perquè una asseguradora només pot fer assegurances".

► Despeses poc evitables

Les dades aportades per la patronal dels serveis funeraris i per diverses associacions de consumidors detallen aquestes despeses elevades, que són quasi obligatòries. El cost del taüt oscil·la entre els 450 i els 3.000 euros, al qual hem de sumar els prop de 300 euros del trasllat del cos dins un mateix municipi, els més de 300 euros que s'han de pagar per l'enterrament pròpiament dit i els més de 200 euros del tanatori, sense oblidar els més de 250 euros de les despeses administratives. La incineració ronda els 600 euros, però estalvia el nínxol. Crida l'atenció que el cost del taüt per incinerar (recordem que només se'n crema una part) és el mateix, tot i que, després del funeral, es recicla per fer-ne un de nou.

El preu del nínxol (per 30 anys) varia molt en funció de l'ajuntament. A Barcelona, oscil·la entre els 390 i els 1.500 euros. El seu manteniment es pot pagar anualment, prop de 20 euros, o de cop, prop de 800. Fins i tot s'ha de demanar permís per posar la làpida o els ornaments i abonar prop de 20 euros.

*Les associacions
de consumidors
denuncien que
és una despesa
excessiva
i difícilment
evitable*

El preu de les corones de flors supera els 100 euros, als quals s'han de sumar les despeses de l'esquela als diaris, entre 200 i 400 euros segons el mitjà de comunicació. Fa uns anys, el llibre de signatures era concessió del tanatori i, avui, es paguen 30 euros. La llista és llarga.

Davant el mal pas, moltes famílies encarreguen els tràmits burocràtics (certificat mèdic de defunció, inscripció al Registre Civil i llicència d'enterrament o incineració) a les empreses funeràries, amb un sobrecost que va dels 200 als 300 euros.

En definitiva, la mitjana és de prop de 2.200 euros per cada enterrament. Les xifres, però, poden

variar molt, precisament per la manca d'una normativa clara al respecte. Les associacions de consumidors denuncien que és una despesa excessiva i difícilment evitable, per la manca de competència en un sector cada cop més rendible, mentre les empreses es defensen afirmant que, a Itàlia i Portugal, el cost mitjà d'un enterrament és de prop de 3.500 euros i, als EUA, supera els 6.000 euros.

► Altres serveis

Algunes empreses funeràries han començat a oferir la fabricació de diamants a partir del carboni que es troba al cabell de les persones (un exemple que també segueixen empreses d'altres sectors) i que té un cost que oscil·la entre els 1.200 i els 13.000 euros. La contractació de músics és més freqüent i té un preu més raonable, prop de 100 euros. Els Serveis Funeraris de Barcelona ofereixen, a més, un servei d'acompanyament del dol per un preu de 95 euros. Segons el director general de Psikedol, les mútues preveuen incloure aquest acompanyament en la seva cobertura. D'altra banda, algunes entitats com l'Associació de Voluntaris per a Malalts Sanables (AVES, per les sigles en castellà) ofereixen acompanyament gratuït del dol. És interessant, també, el servei que ofereix la seva pàgina web, on es pot trobar la informació d'on s'està vetllant o, fins i tot, on ha estat enterrada la persona difunta que busques. ☺

Abús en les pòlisses per decés

Les principals associacions de consumidors, d'acord amb les conclusions del propi Instituto de Empresa (IE), denuncien que els preus de les pòlisses per decés són desproporcionats, per la qual cosa aconsellen pagar les despeses de l'enterrament al moment o contractar una assegurança de vida, i no pas aquestes pòlisses. D'entre les pràctiques abusives que denuncien, destaca l'actualització de les primes molt per sobre de l'IPC. En aquest sentit, l'IE es posiciona a favor d'unes noves regulacions per tal de dinamitzar la competència, mentre els usuaris s'inclinen per frenar la privatització del sector. Mentrestant, el negoci de les pòlisses per decés a l'Estat ronda els 1.500 milions d'euros anuals, amb la meitat de la població assegurada.

Una compra profitosa i corrupta

No només entelen la percepció del dol el mercantilisme i els preus elevats. La corrupció també fa acte de presència. Els serveis funeraris de Madrid van viure l'esclat quan els funcionaris de l'equip d'Álvarez del Manzano van vendre el 49% de l'empresa pública a la llavors petita Funespaña (que avui és la segona empresa del sector gràcies a aquella operació) per un valor total de 100 pessetes. El pretext era el compromís d'assumir el deute de més de 2.000 milions de pessetes i l'ampliació de capital. Dos mesos més tard, es va perdonar el deute i, ben aviat, van arribar els guanys multimilionaris. Avui, la Fiscalia Anticorrupció pretén que es retornin a l'Ajuntament de Madrid els beneficis obtinguts des de llavors.

CATALUNYA // LES IMMOBILIÀRIES PROPIETÀRIES JA HAN PRESENTAT DENÚNCIA

Entren a dos edificis de Barcelona i Cornellà per donar-los un ús social

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amb un vermut –dissabte al migdia– i un concert i un passí de vídeo –al vespre– es va estrenar el nou centre social de Cornellà de Llobregat, okupat el 6 de desembre al matí per un grup de persones de la localitat, amb l'aprovació d'una part del veïnat i la desaprovació de l'altra. Des

Aquest centre social pren el relleu del Tòxics i La Krispa

del primer moment, es va iniciar el condicionament i la neteja de l'espai. L'edifici, que portava prop de dos anys buit, és propietat de Manuel Leyva Briega, director general de la immobiliària Marley House General, que no el pot enderrocar ni construir-hi durant uns anys, segons un portaveu del col·lectiu.

Directa Baix Llobregat

Aster Altuna

D'esquerra a dreta: 1. Interior de l'edifici okupat al carrer Barcelona de Cornellà de Llobregat. 2. Porta de l'edifici del carrer Avinyó número 33 de Barcelona, on s'han alliberat diversos pisos dins l'iniciativa PHRP

Moments després de l'okupació, es va dur a terme una concentració de solidaritat. Diverses patrulles dels Mossos d'Esquadra van desallotjar el carrer i van identificar i escorcollar totes les persones que hi van assistir.

L'okupació d'aquest nou centre social omple el buit deixat pels desallotjaments del CSO Tòxics i el CSOA La Krispa, que van deixar Cor-

nellà amb un sol CSO –la Banka Rota–, cosa que no passava des de feia més de deu anys. A més, el nou espai es troba al carrer Barcelona, davant de l'antic Ateneu de Kornelyà, desallotjat el gener de 2004 després de disset anys de lluita.

Promoció d'Habitatge Realment Públic a Barcelona

El mateix 6 de desembre, els habi-

tatges de l'edifici del carrer Avinyó 33 que estaven buits es van okupar. Es van convertir, així, en la quarta experiència de desobediència civil de Promoció d'Habitatge Realment Públic (PHRP). Com en els altres casos, es tracta de pisos buits al centre de Barcelona, que pateixen situacions d'assetjament i de violència immobiliària. Els habitatges no pertanyen a edificis que no es troben

del tot buits, ja que encara hi viuen llogaters que lluiten per evitar l'expulsió per part dels administradors. L'objectiu és okupar els habitatges que estan buits, habitualment en mal estat de conservació. Els habitatges de la PHRP (visibles per un plafó a la façana que imita la propaganda d'habitatge públic) s'adhereixen a la Carta de Mesures contra la Violència Immobiliària. 10

SABADELL // CONTRACTA 'MATONS' AL MARGE DELS PROCEDIMENTS JUDICIALS

El propietari d'un espai okupat el desallotja amb l'ajut de guardaespatlles

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Després de les amenaces dels primers dies, el propietari de l'immoble que ocupava l'Ateneu Popular Insurrecte va passar a l'acció. El 5 de desembre a la tarda, quan l'Ateneu estava buit, va presentar-se a la casa acompanyat d'un grup de guardaespatlles i paletes per efectuar el desallotjament ell mateix i tancar les portes. Aquest espai portava més de quinze anys abandonat, segons els membres de l'Assemblea d'Okupes de Sabadell (AOS), i feia deu dies que s'havia okupat. Una persona que ho va veure va donar l'alerta i,

Daniel Serrallonga

David Datzira

D'esquerra a dreta, mossos i guardaespatlles que van efectuar l'assalt a la casa de Sabadell i nova okupació a Sabadell

dar dient que sabien "molt més del que us penseu". Alguns dels guardaespatlles, que l'AOS va reconèixer com a "porters de la discoteca Park Paladium", havien estat vigilant la porta de l'Ateneu el primer cap de setmana de l'okupació. En aquella ocasió, ja van amenaçar les persones que es trobaven dins l'edifici i es van identificar com a sicaris a sou del propietari.

Els Mossos d'Esquadra, avisats per les dues parts, van arribar de seguida i van frenar qualsevol intent de recuperació de l'espai per part dels okupes. Albert Turon, responsable de premsa dels Mossos, va assegurar que era la primera vegada que es trobaven amb una okupació

d'una okupació. Aquest va explicar que, amb aquesta situació, entraven en contradicció dos drets emparats pel Codi Penal: d'una banda, el dret de l'habitatge i, de l'altra, el de la propietat. "Els Mossos estan demostrant el doble raser que fan servir a l'hora d'aplicar les lleis, és una usurpació flagrant i no l'estan aturant; estan fent prevaldre el dret de propietat per davant del d'habitatge, tot i que no estan segurs que el que està dins sigui el propietari, ni hi ha cap ordre judicial", denunciava una membre de l'AOS.

L'AOS va informar a través d'un comunicat que "el propietari és conegut al barri per les seves màfies dins el sector immobiliari.

Per exemple, el fet de robar la casa a una família de Rubí, fent-los pagar l'immoble sense cap contracte i, després, forçant que la policia el desallotgés; o el fet d'haver fet fora els antics llogaters de la ferreteria que hi ha al costat de la casa, després que es gastessin un dineral en la seva rehabilitació".

Diversos veïns van sortir al carrer i a les finestres per donar suport als okupes i denunciar l'actuació policial. Els regidors de l'Entesa per Sabadell es van personar al lloc dels fets i van fer de mediadors per tal que els okupes poguessin recuperar les pertinences que tenien a l'interior de la casa. Els Mossos no van deixar-los

entrar a l'edifici, però van treure part del material del col·lectiu.

Aquesta okupació s'havia dut a terme en el marc de la campanya "Ha vessat el got", que va reprendre l'activitat la mateixa nit dels fets amb una nova okupació, al carrer Pare Sallarés 104, que pretén engregar un centre social. Els okupes van manifestar que "aquest desallotjament no fa més que mostrar fins a quin punt està vessant el got i, ara més que mai, això no acaba aquí".

El dilluns 10 de desembre es va saber que el propietari que havia utilitzat els "matons", va presentar una denúncia per usurpació i amenaces contra l'únic jove autoinculpat a la causa. 11

L'AOS diu que al propietari el coneixen per "les seves màfies"

pocs moments després, una vintena de persones es va concentrar davant de l'edifici. Els primers que van arribar van rebre les amenaces dels guardaespatlles –dispersos pel barri–, que els van dir de memòria alguns noms i adreces de membres de l'AOS i els van intimi-

CATALUNYA // LA VISTA ORAL CONTRA ELS POLICIES ES FARÀ EL 18 DE DESEMBRE

Els agents del Grup 6 aniran a judici per delictes de lesions i tortures

Agnes Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quatre membres de la Brigada d'Informació de la Policia Nacional i tres agents més seran jutjats el 18 de desembre a l'Audiència Provincial de Barcelona acusats de lesions i tortures. Els fets es remunten a la matinada del 4 d'octubre de 2004 quan, en el context de diverses accions de protesta pel desallotjament del CSOA Hamsa (perpetrat l'agost d'aquell mateix any), es va produir un atac amb còctels Molotov a la comissaria de la Policia Nacional de Sants.

Els fets es remunten al 4 d'octubre de 2004 en el context del seguit d'accions de protesta pel desallotjament del CSOA Hamsa

Minuts després d'aquest fet, van detenir tres joves en diferents punts del barri. Dos dels nois, E.B. i E.M. –veïns de l'Hospitalet–, que tornaven a casa en moto, van ser envestits per una patrulla de la policia i detinguts a punta de pistola. A causa de les ferides al peu, a la pelvis i a les cervicals provocades per l'impacte, els van traslladar a l'Hospital Clínic i, d'allà, a la comissaria del carrer Aiguablava. A l'altre noi, D.M., de Cornellà de Llobregat, el van detenir quan sortia de casa d'un amic i el van traslladar a la comissaria de Sants. Un cop a dins, segons explica el detingut, sis agents de la Policia Nacional el van pegar mentre estava emmanillat i, a conseqüència dels cops, li van perforar el timpà de l'orella dreta. Posteriorment, també el van traslladar a la seu de la Brigada Provincial d'Informació (BPI) o Grup 6, al carrer Aiguablava, a Nou Barris. Tots tres denunciaren que van ser torturats físicament i psicològicament en aquesta comissaria. Després de declarar davant del jutge, D.M. va ser posat en llibertat amb càrrecs, mentre que E.B. i E.M. van ingressar a la presó de joves de la Trinitat Vella, on van estar tancats durant dos mesos. El març de 2006, es va celebrar el judici contra els tres nois. El jutge va resoldre la lliure absolució dels nois pels càrrecs que se'ls imputaven.

En un primer moment, les tres denúncies per tortures que van interposar els nois es van arxivar, però, el setembre de l'any passat, l'Audiència Provincial va ordenar reobrir la denúncia presentada

Arxiu Directa

Pocs dies després de l'empresonament de dos dels joves detinguts, el 2004, es va fer una protesta a l'Ajuntament de Cornellà

per D.M. Així, el jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona va obrir un judici oral contra els dos policies que van detenir el jove i contra un altre agent de la comissaria de Sants pels delictes de tortures i lesions. Segons relata el jove, "els agents estaven molt enfadats, en especial un que em va agafar pel coll i em va aixecar a una bona alçada del terra, em va llençar i –tots plegats– van començar a donar-me puntades de peu a l'esquena i al cap. El mateix agent em va agafar pel peu per aixecar-me i llençar-me de cap a terra; i tornen les puntades de peu, encara emmanillat. En algun moment, aquest mateix agent em va donar una bufetada a l'orella dreta".

"En algun moment, aquest mateix agent em va donar una bufetada a l'orella dreta"

► **La llista d'acusats s'amplia**
L'acusació particular va presentar un recurs i va sol·licitar que els quatre agents que van participar en l'interrogatori del detingut quan es trobava a la comissaria d'Aiguablava també fossin jutjats. L'Audiència va acceptar el recurs i va ampliar la llista dels acusats. Entre aquests nous acusats destaca el que, durant anys, va ser el

cap de la BPI –conegut dins els moviments socials alternatius com a Jordi. I és que, segons l'acusació particular i l'acusació popular, representada per l'associació Memòria contra la Tortura, va ser quan estava en mans de la Brigada que el detingut va patir "un tractament humiliant, degradant i vexatori, en l'intent dels policies d'obtenir una confessió del detingut i informació referent als altres suposats autors del llançament dels artefactes incendiaris".

L'acusació –que no compta amb la presència de la fiscalia, que ha decidit no presentar-se– demana tres anys i mig de presó per a cada un d'ells i dotze anys d'inhabilitació total. No és la primera vegada que els membres de la BPI van a judici acusats de tortures i lesions. Durant els darrers anys, els membres d'aquesta secció –hereva directa de la Brigada Político-Social de l'època franquista i de la transició– han estat imputats per tortures, vexacions o lesions a persones detingudes moltes vegades. En tots els casos anteriors, les denúncies s'han arxivat o s'han resolt desfavorablement, amb sentències que fan referència a les autolesions dels detinguts. De fet, ja és el quart judici al qual fa front en Jordi, que durant la tramitació judicial del cas va declarar que aquella nit no va intervenir en els interrogatoris i que va estar tota l'estona tancat al seu despatx. L'acusació ho nega i sosté que ell és qui va dirigir l'interrogatori i va proposar al detingut que es convertís en un infiltrat a sou de la policia. L'agent argumentava: "Nosaltres podríem par-

"Em van començar a oferir més coses a canvi que els passés la informació que ells volguessin"

lar amb el fiscal i tot t'aniria molt millor; i aquest també podria parlar amb el jutge. Si ets prou llest, ho podries aprofitar". "Després d'això, ja em van començar a oferir més coses a canvi que els passés la informació que ells volien: em buscarien *curro* en una altra empresa on em paguessin més;

també em donarien diners cada mes i em pagarien l'assegurança de la moto. Em van demanar que els fes una llista dels meus amics dient-me que, així, a ells no els passaria res. I, qui sap, potser m'agradava la feina i m'hi dedicava", denuncia D.M. Per l'acusació se'l pot imputar pels mateixos delictes de tortures i lesions, ja que –com a mínim– els va encobrir.

► **Una pràctica generalitzada**
Davant la imminència del judici, l'acusació assegura: "Som conscients que això no aturarà pas els maltractaments a les dependències policials. Sí que entenem, però, que el que es porta a judici és una pràctica que exerceixen tots els cossos policials, la Guàrdia Urbana de la ciutat de Barcelona, la Guàrdia Civil, la Policia Nacional i, evidentment, els Mossos d'Esquadra". ☺

La BPI té fitxers il·legals que recullen perfils ideològics

Durant de les investigacions policials es van utilitzar uns fitxers amb dades sobre membres de diferents moviments socials de la ciutat i rodalies, molts dels quals no tenien cap antecedent policial. Això va motivar una demanda, interposada contra la BPI davant l'Audiència de Protecció de Dades, per suposada vulneració de la privadesa. Segons els afectats, "la BPI té en el seu poder uns fitxers il·legals –on apareixen

dades i fotografies de persones– que no hauria de posseir tenint en compte la legislació actual de Protecció de Dades, que imposa que qualsevol arxiu elaborat s'ha de fer amb el consentiment de la persona que hi consta, se l'ha d'informar dels motius pels quals se l'inscriu en aquell fitxer i se n'ordena la destrucció una vegada no estigui en ús". Encara no s'ha rebut cap notícia sobre aquesta denúncia.

TARRAGONÈS // ACCIONS DE REBUIG AL PROJECTE D'URBANITZACIÓ DE LA PLATJA LLARGA

Nova cadena humana per aturar l'especulació al litoral tarragoní

Montse Aumatell
/elcamp@setmanaridirecta.info/

La plataforma Salvem la Platja Llarga i el Turó de Mas Rabassa ha convocat, el 15 de desembre a les set del vespre, la Quarta Cadena Humana per expressar el seu desig de "preservar les últimes platges naturals" d'aquesta zona. La cadena anirà pel Pla de la Seu, el carrer Major i la plaça de la Font de Tarragona.

La Platja Llarga i el bosc de la Marquesa són dels pocs racons que queden al litoral tarragoní i ja fa temps que es van veure amenaçats

La Platja Llarga i el bosc de la Marquesa són dels pocs racons que queden al litoral tarragoní. Ja fa temps que es van veure amenaçats per un projecte urbanístic, que es tradueix en un passeig marítim i un camí de ronda i que

La Platja Llarga pot patir un procés d'urbanització que la degradi irreversiblement

Andrea Eidenhammer

augmentarà considerablement el valor de les dues urbanitzacions que volen construir-hi. Cal afegir que aquest projecte no ha tingut en compte els estudis previs que es van fer l'any 1994. Tampoc no s'ha format cap equip de treball pluridisciplinari i no ha estat assignat per concurs públic.

El projecte de passeig marítim és ample, recte i enjardinat.

Els membres de la plataforma Salvem la Platja Llarga i el Turó de Mas Rabassa coincideixen a afirmar que el projecte desvirtuarà completament el paisatge de la Platja Llarga, que encara es conserva bastant natural i salvatge. Consideren que el títol del projecte hauria de ser "Projecte de preservació de l'entorn natural de la Platja Llarga".

► Similar a la platja del Miracle

La plataforma també denuncia que l'equip que ha projectat la urbanització i que la durà a terme "és el mateix que ha espatllat la Platja del Miracle amb un mastodont que fa pena, tant si es veu des del Mirador com si es passa a prop o per sota". Afirmen que no és un passeig marítim respectuós amb el medi. A tall d'exemple, el projecte

explica que "contempla una actuació de replantació de dunes, però hem sabut que, primer, les retiraran amb una excavadora per, després, replantar-les artificialment. Respectar una duna és preservar-la, protegir-la sense manipular-la".

"Es pot gaudir de la natura en el seu estat verge, cosa que considerem un dret ciutadà"

La plataforma Salvem la Platja Llarga i el Turó de Mas Rabassa demana que es creï un Parc Natural de les Terres del Gaià, per tal de preservar tant la Platja Llarga com el bosc de la Marquesa i el Turó de Mas Rabassa. Consideren que és l'última platja del municipi de Tarragona –juntament amb les Waikikis– on encara "es pot gaudir de la natura en el seu estat verge, cosa que considerem un dret ciutadà". També afirmen que el passeig marítim, les dues urbanitzacions i el camí de ronda actualment projectats "malmetrien la natura de forma irreversible".

LA SELVA // DEFENSA DEL TERRITORI DAVANT LA IMPLANTACIÓ DE GRANS INFRAESTRUCTURES

Accions per evitar que el Quart Cinturó fracturi Maçanet

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Ciutadana en Defensa del Patrimoni Natural i Cultural de Maçanet de la Selva (Planacuma) ha començat a mobilitzar-se davant la possibilitat que el Quart Cinturó passi per aquest municipi de la comar-

"No respon a cap necessitat ni justificació de la millora de la mobilitat a la població"

ca de la Selva. La plataforma considera que la proposta de la Generalitat "no respon a cap necessitat ni justificació de la millora de la mobilitat a la població, ni respon a una necessitat

Tractorada i manifestació a Granollers el novembre passat

real de comunicació de la Selva amb les comarques veïnes". A més, afegeixen que aquest vial causarà un "fort impacte territorial i ambiental".

El Pla d'Infraestructures de Transport de Catalunya 2006-2026 (PITC) es proposa desenvolupar un nou vial de prolongació de la C-35 –també anomenat Quart Cinturó– entre Maçanet de la

Selva i Hostalric. Aquesta nova carretera, segons va informar la plataforma a través d'un comunicat, representa "un alt consum del territori i fragmenta el corredor natural entre alguns espais inclosos com a PEIN: els Turons de Maçanet, els Estanyes de Sils i la Riera de Santa Coloma".

La plataforma considera que el traçat de la C-35 pel poble de

Maçanet "agreujaria la situació existent, que ja es veu afectada pel pas de l'autopista, el desdoblament de la N-II i el pas del TAV". També afirmen que "deixaria un poble encerclat i envoltat per vials de gran velocitat, un poble fracturat i amb un índex elevat de contaminació acústica" i que "condicionaria el futur creixement urbanístic".

► Activitats de conscienciació

Des de la plataforma ciutadana, s'han iniciat tota una sèrie d'activitats amb l'objectiu de "frenar l'impacte i la forta repercussió que suposaria el desenvolupament d'una altra infraestructura sobre la qualitat de vida dels habitants del municipi i sobre el nostre territori, fortament castigat".

En aquest sentit, la plataforma vol obrir un espai de treball conjunt al poble i, per fer-ho possible, ha demanat que l'Ajuntament creï una comissió de seguiment formada per tots els grups polítics amb representació municipal, representants de Planacu-

ma, tècnics mediambientals, periodistes i els regidors d'urbanisme, de medi ambient i de participació ciutadana. L'objectiu d'aquesta comissió ha de ser el de "vetllar

La plataforma vol obrir un espai de treball conjunt al poble i ha demanat que l'Ajuntament creï una comissió de seguiment

de forma coordinada per evitar l'actual traçat del Quart Cinturó". En aquesta comissió es marcarien les accions que cal fer i un calendari de treball, es distribuïrien responsabilitats i es faria la difusió i la sensibilització dels objectius de Planacuma.

BARCELONA // HADDA I ELS SEUS SET FILLS NO VIUEN ARA AL CARRER GRÀCIES A UNS VEÏNS

Desnonats i oblidats a la Trinitat

✉ **Pau Cortina Trilla**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Desnonats a principis d'octubre, Hadda i els seus set fills viurien ara al carrer si no hagués estat per la solidaritat d'alguns veïns i parents del seu barri, la Trinitat Vella. Parcialment oblidats pels serveis socials —que han al·legat no tenir “les eines” suficients— i ignorats per la regidora del districte, aquesta família viu immersa un periple de trasllats que culmina, a dia d'avui, a casa del Pitus i la Carme, una parella de veïns i companys del barri que els han acollit.

*Des del 2001
acumulava
impagaments al
propietari del
pis, un particular
que finalment
va decidir anar
a judici*

► Sola amb set fills

Hadda Benhadi Kaoui vivia en un pis al carrer Mossen Epifani Llorda, al barri de la Trinitat Vella, on cuidava tota sola dels seus set fills, sis d'ells menors d'edat, i treballava fent la neteja en cases particulars. Aquesta ciutadana espanyola de 37 anys i d'origen marroquí, es va separar fa anys del seu marit, de qui rep una pensió —insuficient— pel manteniment de les criatures.

Des del 2001, acumulava impagaments al propietari del pis, un particular que finalment va decidir anar a judici per resoldre la situació. El 2 d'octubre es va executar el desnonament i Hadda i els seus fills es van quedar literalment al carrer.

► On són els serveis socials?

Ni l'Ajuntament ni els serveis socials no han sabut o no han volgut trobar una solució temporal per impedir aquesta situació, ni amb més ajudes econòmiques ni tampoc oferint-los un lloc en un centre d'acollida.

La mare havia estat percevent la renda mínima d'inserció (PIRMI) sota la supervisió dels serveis socials, que a més els van destinar una assistenta social. Però aquesta quantitat, sumada a la pensió del pare, no era suficient per alimentar set boques —ara sis, ja que la filla gran de disset anys va tornar al Marroc—, i pagar el lloguer del pis. A més, el PIRMI se li va retirar poc abans de ser obligada a marxar de casa seva.

Desnonats, van recórrer en primer lloc a una parenta que els va allotjar uns dies, fins que van aparèixer el Pitus i la Carme, oferint-se a acollir cinc fills a casa seva. El sisè, el més petit, es va quedar amb Hadda a casa de la tieta. Així viuen des del 27 d'octubre.

► La solidaritat d'una parella

Des d'aleshores i fins ara, aquest matrimoni ha estat fent gestions per la mare, acompanyant-la als serveis socials, contactant amb la regidora del districte, Gemma Monbrú, donant veus aquí i allà i fent-ho saber a la Plataforma de veïns de Trinitat Vella, una de les

Hadda i els seus fills davant la casa de la parella que els ha acollit

Eloy de Mateo

associacions de veïns del barri. Fins i tot, han trobat una feina per la mare. I amb tot això encara no han aconseguit arrencar cap solució, cap compromís per part de les institucions.

En Pitus, especialment crispat amb els serveis socials, denuncia

el tracte condescendent que han tingut amb Hadda, tot i conèixer la seva situació de primera mà. Des dels serveis socials, es van limitar a adreçar-la al Patronat Municipal de l'Habitatge perquè li proporcionessin un pis. Però Hadda ja estava apuntada a les llistes d'es-

pera d'aquesta oficina, i, ironies de la vida, després del desnonament, havia pujat molts punts perquè li toqués.

► Queixes i demandes

Desesperat amb la situació, el matrimoni va presentar dues queixes a l'Ajuntament contra els serveis socials, però, en coherència amb l'actitud passiva de la regidora Gemma Monbrú davant les peticions fetes prèviament pel matrimoni, el Consistori va declinar investigar el cas. Per això, finalment, s'han decidit per interposar una demanda civil als serveis socials per negligència. Aquesta setmana hauran de desplaçar-se al col·legi d'advocats per contractar un advocat, d'ofici.

*Finalment,
han decidit
interposar una
demanda civil
als serveis
socials per un
tracte negligent
amb la mare*

Casual o no, la setmana passada, des dels serveis socials es va comunicar a la mare la possibilitat de subvencionar-li la meitat del lloguer d'un pis, que ella hauria de trobar pel seu compte. Són els mateixos que mesos enrere li van retirar la renda mínima d'inserció. ☎

MATARÓ // REACCIONS A L'ACCIÓ D'ETA A CAPBRETON

La CUP es desmarca de la resta de grups municipals

✉ **Josep Maria Milla**
/maresme@setmanaridirecta.info/

Mentre la majoria de grups municipals donen suport a una resolució consensuada de condemna, la CUP ha presentat una resolució alternativa on defensa la necessitat de diàleg per solucionar el conflicte de fons.

*“Només un
procés
democràtic de
negociació
política permetrà
una solució al
conflicte”*

Tant els grups del govern mataroní —PSC-PSOE, ICV-EUIA i ERC— com la majoria de grups de l'oposició —CIU i PP— donen

suport a una resolució consensuada de condemna a l'incident armat ocorregut el dissabte 1 de desembre a Capbreton, a la costa de la Gascunya, en el qual va resultar mort un Guàrdia Civil i un altre va ser ferit greument (i va morir dies després).

La resolució consensuada, però, va més enllà de la condemna d'aquest incident i expressa una crida “a la unitat de tots els demòcrates contra el terrorisme” i l'exigència que ETA “es dissolgui”. Han estat precisament aquests dos punts els que han decidit el grup municipal de la CUP a presentar-hi una proposta de resolució alternativa.

Contràriament, la resolució alternativa de la CUP reafirma que “només un procés democràtic de negociació política permetrà una solució al conflicte” i expressa la necessitat que “en una futura negociació de pau, totes les parts implicades en el conflicte participin de la solució política”.

PAÏSOS CATALANS // ACTES A MANRESA, CAPELLADES, SANT ANDREU DE PALOMAR I CASSOLES

La CAJEI organitza activitats contra la celebració del Dia de la Constitució

✉ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Mentre al Congrés dels Diputats de Madrid es feia el dia de portes obertes cridant a la població a celebrar el 6 de desembre com a d'instauració de la Constitució, diverses assemblees de joves de l'esquerra independentista (CAJEI) van organitzar actes de rebuig a diverses poblacions catalanes. A Manresa, on també hi van participar La Fadulla, la CUP, Maulets i el SEPC, es va fer una mostra de cultura popular, la marxa d'enterrament i un sopar anticonstitucional.

► Herència del franquisme

Al municipi de Capellades es va fer un taller de grafitis amb la posterior pintada de mural i a la tarda una xerrada amb el títol “Herència del franquisme o deixar-ho tot lligat, ben lligat”. Es va acabar amb una xocolatada

Mural fet al municipi de Capellades

Endavant

popular. A Sant Andreu de Palomar, dins el marc de la festa major, es va fer un torneig de futbol amb la màxima de “fer-li un gol a la Constitució”. Als jardins de Brusi de Cassoles (Sant Gervasi) van exposar plafons amb les deu raons per dir no a la “Carta Magna”. El text que la CAJEI ha difós per rebutjar

aquesta data comença dient: “Com cada 6 de desembre, la classe política espanyola es congratularà per l'aprovació de la Constitució Espanyola del 1978. D'aquesta manera, intentaran legitimar un any més la Segona Restauració Borbònica, fent-nos creure que va ser fruit de la voluntat popular”. ☎

CREUANT

Dones i espai

FOTOGRAFIA: Vaso, Júlia, Adelina, Denise, Ca
TEXT: Col·lectiu Ruido

Malgrat la manca de temps per dedicar-se a elles mateixes —a causa de les moltes obligacions que tenen—, algunes dones del Raval han construït un espai per compartir una experiència: transmetre la seva opinió sobre el barri a través de la fotografia.

El projecte, que neix de la col·laboració entre RUIDO i el Casal dels Infants del Raval, es va desenvolupar durant els mesos de maig i juliol de 2007. Una de les característiques principals del grup ha estat la sorpresa i l'entusiasme de conèixer-se i de creuar-se en els seus camins. Un grup que està format per dones d'edats i procedències diferents i

que integra persones amb les mateixes ganes de mirar i de trobar-se.

El taller s'ha estructurat des de les reflexions d'allò que és íntim i privat fins arribar a allò públic i quotidià. S'han tractat temes del barri i, en cadascun d'ells, les dones han buscat quina era la seva relació amb l'espai i amb el veïnat.

El resultat és un mosaic d'imatges, necessari per poder entendre un dels barris més particulars, dinàmics i conflictius de Barcelona, i una mostra més de la força incomparable de la fotografia per acostar-nos a un llenguatge universal.

“El Raval és un barri ple d'obres, que canvien vertiginosament el paisatge, sovint sense respectar ni la seva història ni la gent que l'habita”.

“Dones màgiques
colors que et

NT MIRADES

bai públic al Raval

rola, Maria, Adama, Anna i Adelaida

ques i difícils de veure. Passen ràpid i embolicades en teles de
traslladen a altres paisatges. Si ets dona, t'acompanyaran".

FOTOGRAFIA PARTICIPATIVA

Una nova manera de contar històries

Aquesta metodologia té l'objectiu de difondre la fotografia com a eina d'expressió, una manera de transmetre i fer conèixer una realitat, un mitjà per explicar històries i, a través d'elles, prendre consciència de forma col·lectiva davant d'una situació o una problemàtica.

També pretenem afavorir l'accés dels col·lectius que normalment no tenen veu dins la societat als coneixements, a les noves tecnologies i, sobretot, als

espais de producció cultural, de relació i de socialització.

Aprofitant el treball col·lectiu i la reflexió sobre el llenguatge visual, els participants afrontaran i discutiran les seves problemàtiques per trobar solucions conjuntes i per convertir la fotografia participativa en una eina que posi en marxa processos de transformació social.

ZONA FRANCA // OFENSIVA DE LA PATRONAL CONTRA EL SINDICALISME DE BASE

La plantilla no cedeix a les pressions de Frape-Behr i el conflicte s'encalla

✉ Roger Rovira
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'intent de tancament de Frape-Behr posa de manifest l'ofensiva empresarial contra el sindicalisme menys dòcil. A diferència d'altres conflictes, a Frape no s'han acceptat les condicions de l'empresa.

Contra tota normalitat, l'empresa pretén escollir qui anirà al carrer

Segons denuncia el Comitè d'Empresa, l'Expedient de Regulació de l'Ocupació (ERO) pretén modificar les condicions laborals aconseguides "després de molt anys de pressió i negociacions". A principis de 2007, la direcció va exigir a la plantilla de la Zona Franca que acceptés una reducció del 30% del sou, per equipar-se a les condicions de la planta de Montblanc. L'assemblea de treballadors ho va refusar, però es va acordar augmentar un 17% la productivitat i també la flexibilitat laboral. Com a resposta, el 25 de setembre, Frape anuncia el tanca-

Exterior de la planta durant una mobilització

Jesús Plaza

ment de la planta de la Zona Franca, que afecta 295 treballadors.

Intent de neteja sindical

Durant mesos —i malgrat les pressions rebudes—, el Comitè i la plantilla han defensat els seus salaris i la viabilitat de la planta. Accepten que, si hi ha reducció de plantilla, els acomiadaments hauran de ser voluntaris i les indemnitzacions pactades. Però, contra tota normalitat, l'empresa pretén escollir qui anirà al carrer, un fet que el Comitè considera inacceptable. "És una enganyifa, si fos seriós, ens presentarien les condicions de les baixes voluntàries". A més, sospiten que volen mantenir

a la plantilla la gent que acceptaria més fàcilment un trasllat de la producció a Montblanc, "on volen construir dues naus noves, amb pitjors condicions laborals, menys estabilitat i menys seguretat".

D'altra banda, l'ERO va reduir les prestacions de les prejubilacions en un 15% respecte de les pactades al conveni. Després d'un estira i arronsa, durant el qual semblava possible arribar a un acord, l'empresa torna a la seva posició inicial. Davant d'aquesta actitud, els treballadors exigeixen que qualsevol acord inclogui una clàusula de garantia, per tal que les condicions pactades es mantinguin en futurs expedients de regulació.

L'última oferta de l'empresa va ser rebutjada pel 69% de la plantilla, formada per enginyers, administratius i empleats de planta. Entre els empleats de planta (els afectats per l'ERO), l'han rebutjada el 87%. La direcció amenaça amb presentar un nou expedient d'aquí tres mesos. La continuïtat de la producció, llavors, sembla difícil, però els treballadors no acceptaran "cap xantatge; les indemnitzacions i les prejubilacions s'han de pactar". Saben que l'administració no pot imposar el compliment dels pactes, però li demanen que no accepti l'ERO. El dimarts 11 de desembre faran una reunió.

Ofensiva global

En un sentit més ampli, Jesús Plaza, del Comitè d'Empresa de Frape, afirma que "les deslocalitzacions no són casuals, s'emmarquen en una gran ofensiva del capitalisme contra les condicions laborals i la lluita històrica, sota les directrius del Banc Mundial i l'FMI". Critica la submissió de les administracions i els sindicats, "que tenen una estratègia de gestionar els conflictes, més que no pas de lluitar. El sindicalisme ha de ser el que diuen els treballadors". Fa una crida a la unitat i a una resposta global al sistema, "empresa per empresa se'ns carreguen, se las cepillan todas." ☪

El cavall de Troia

Les xifres dels conflictes laborals dels darrers anys mostren que els Comitès d'Empresa on tenen majoria els sindicats CCOO i UGT sempre han acabat acceptant les condicions imposades i renunciant a milers de llocs de treball. El nom d'alguns assessors d'aquests sindicats, com Pere Colell de la UGT i Vicens Rocosa de CCOO, apareixen en nombrosos conflictes. De vegades, fins i tot passant per alt el Comitè d'Empresa a l'hora de signar els acords i, per tant, evidenciant quines són les directrius d'aquests sindicats. En l'últim cas —el de la Mercedes—, quan s'estava a punt d'iniciar un debat al Parlament de Catalunya per forçar l'empresa a trobar una solució més adient i l'Ajuntament de Barcelona semblava disposat a denegar la requalificació dels terrenys (segons fonts sindicals independents), CCOO va forçar un pacte favorable a l'empresa. Alguns membres del Comitè es lamenten, "teníem alternativa, era molt important". No sembla casualitat que, a Frape, la majoria la tingui un sindicat alternatiu, FTC-IAC (Federació de Treballadors de Catalunya - Inter-sindical Alternativa de Catalunya), amb un comitè que sempre ha mantingut un clima combatiu.

BARCELONA // EL PREACORD ACABARÀ PROVOCANT EL TANCAMENT DE LA FÀBRICA

Pressions de CCOO i UGT als treballadors de Mercedes

✉ Manel Ros
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Comitè d'Empresa de Mercedes-Benz va firmar el 24 de novembre el preacord d'acceptació del pla social, on l'empresa adquiria el compromís de retirar l'Expedient de Regulació d'Ocupació, però alhora deixava molts interrogants oberts, per exemple sobre el futur de les prejubilacions. El preacord acabarà significat el tancament de la fàbrica, el trasllat d'entre 150 i 270 treballadors, prejubilacions obligatòries al 52 anys i per la resta, acomiadaments indemnitzats de 52 dies per any.

Els treballadors i treballadores de l'empresa s'havien mobilitzat durant mesos. Les vagues varen forçar, en molts casos, a parar la producció a Alemanya i Vitòria. Per desgracia, les maniobres dins el Comitè d'Empresa de CCOO i UGT van ser capaces de fer recular la lluita i vendre la firma del preacord com "positiva", segons va declarar el president del Comitè d'Empresa i membre de CCOO, Emilio Torres.

Torres insistia que s'havia "aconseguit el màxim, que l'empresa estava disposada a acceptar", mentre en un altre moment Rodrigo Navarro, cap de relacions laborals de Mercedes-Benz, afirmava que tancar la fàbrica de Barcelona els havia sortit molt barat.

Inspecció de Treball va actuar en tot moment a favor de l'empresa forçant una reunió amb el Comitè el dissabte 24, ja que l'empresa havia fet una última oferta el divendres 23, deixant només 24 hores als treballadors per organitzar l'assemblea i prendre una decisió, cosa que va facilitar la idea del mal menor que propagaven CCOO i UGT. Tots aquest moviments es van donar ja que el 26 de novembre va finalitzar el termini de consultes de l'ERO i es coneixia que la Generalitat no podia aprovar un ERO d'una empresa amb uns beneficis de 51,1 milions d'euros. Tot això va estendre el desànim a l'assemblea de treballadors, que després de dies de lluita, van votar a favor del preacord, amb 212 treballadors a favor, 140 en contra i sis en blanc sobre un total de 420. El

Albert Garcia

dia 5 estava prevista una reunió amb Inspecció de Treball per arribar a un acord definitiu. Però el dilluns 3 va arribar un esborrany del preacord als treballadors totalment ambigu, ja que deixava les portes obertes a tota mena d'interpretacions sobre les prejubilacions, les condicions de treball a altres proveïdors i al centre

d'Esparraguera on volen recol·locar alguns treballadors. Davant això, Inspecció de Treball va anul·lar la reunió del dia 5 i l'empresa va convocar una altra reunió per aclarir l'acord on hi van assistir set representants dels treballadors: tres de CCOO, dos de UGT i dos de la FTC-IAC, acompanyats dels seus respec-

tius assessors, ja que l'empresa es va negar a fer una reunió amb el comitè sencer. A la reunió van intentar que els representants de FTC-IAC firmessin un consens (al qual si van negar) i que hauria significat la validesa de l'acord sense passar per l'assemblea, ja que suposava la firma de la majoria del Comitè d'Empresa.

Davant això, Vicens Rocosa, assessor de CCOO, va arribar a afirmar que "ja n'hi havia prou que l'assemblea decidís el que s'havia de fer" i que no es podia "estar fent votacions per tot". La negativa a firmar de la FTC-IAC ha permès que l'acord hagi de ser ratificat a l'assemblea de treballadors. Pel dimecres 12 s'ha convocat una assemblea informativa i el dijous 13 es votarà si s'accepta o no l'acord. Davant la complicitat de CCOO i UGT amb l'empresa i la pressió que està duent a terme l'administració per no tenir que posicionar-se contra aquesta, la FTC-IAC té la voluntat de demanar el vot pel "No" a l'assemblea, per poder continuar negociant un acord que sigui digne pels treballadors, encara que en mai han acceptat els acomiadaments. ☪

PAÍS VALENCIÀ // EL PP CLAUSURA EL REPETIDOR DE LA CARRASQUETA

Acció Cultural diu que Montilla és coresponsable del tancament de TV3

✉ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

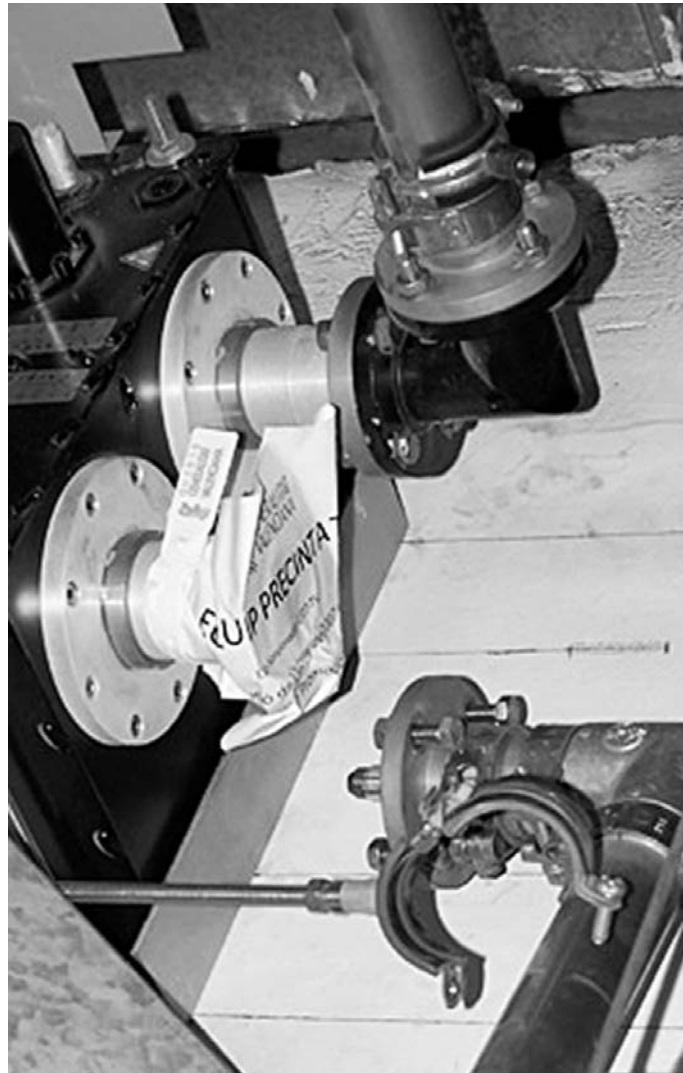
Quan ja era fosc i sense testimonis. Així és com es va executar, el 9 de desembre, l'ordre de tancament del repetidor de TV3 a la Carrasqueta, una instal·lació que permet la recepció del senyal de la Televisió de Catalunya a les comarques del sud d'Alacant. Els tècnics enviats pel govern del PP de la Generalitat Valenciana van envoltar amb plàstics tots

tat Valenciana passa de la negociació amb el govern català per la reciprocitat, perquè el tancament de TV3 és rendible electoralment per al PP". Gómez va criticar durament la passivitat dels socialistes, tant del PSPV com del govern espanyol. Va manifestar que la Generalitat de Catalunya hauria d'haver estat més contundent i exigir la intervenció del Ministeri d'Indústria. Gómez, a més, va remarcar que "el govern català havia començat una negociació que ha acabat topant amb els mètodes imprementables del PP valencià". I va afegir: "A Catalunya, potser no se sap prou, però aquí sí que sabem com actua el PP". Segons Gómez, ara s'hauria de preguntar a la cap de llista del PSOE per València a les eleccions espanyoles què en pensa, del tancament de la Carrasqueta.

► **La CAL demana una resposta contundent**

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana (CAL) considera que el tancament del repetidor de la Carrasqueta "és una mostra irrefutable de la manca de valors democràtics de la Generalitat Valenciana i evidència, un cop més, la voluntat d'aquest govern de trencar tot lligam entre el País Valencià i la resta de territoris dels Països Catalans".

En aquest sentit, la CAL recorda que tot atac a la llengua catalana en qualsevol punt dels Països Catalans afecta el conjunt

Alguns dels aparells precintats a La Carrasqueta

ACPV

de la llengua i dels seus parlants, de manera que insta les administracions i la societat civil a respondre amb contundència davant d'aquesta agressió i a exigir

al govern valencià la reobertura immediata del repetidor de la Carrasqueta i la retirada de les amenaces de tancament que recauen sobre els altres. ①

Es va consumir un llarg periple d'amenaques que havien començat amb el govern Zaplana

els aparells de transmissió i hi van col·locar unes grans enganxines amb la inscripció "Precintat", advertint per escrit de les conseqüències legals per aquells que trenquessin el precinte judicial. Així es consumava un llarg periple d'amenaques que ja havien començat amb el govern de Zaplana.

El president d'Escola Valenciana, Diego Gómez, en unes declaracions recollides per Vila-web, va afirmar que "la Generali-

VILADECANS // EL VENT AJUDA A CONTROLAR UN INCENDI FORESTAL

Incendi provocat a Sant Ramon

✉ **Directa Baix Llobregat**
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Sant Ramon crema! Aquest ha estat el crit d'alerta davant els dos focus d'incendi, iniciats al terme de Viladecans, que podien haver acabat en una nova tragèdia.

Cap a les sis de la tarda del 9 de desembre, es va originar un incendi prop de les indústries situades al costat del Camí Fondo de Viladecans, just allà on es preveu construir un nou barri -El Pla de Llevant- que estarà format per 2.377 habitatges, promoguts per l'Ajuntament i l'Incasol.

El foc es declara on es preveu construir un nou barri de 2.377 habitatges

Segons els bombers, el foc es va iniciar en dos punts de manera simultània -cosa que fa pensar

El cel de Viladecans, il·luminat per l'incendi

Directa Baix Llobregat

que ha estat provocat- i es va estendre cap a uns terrenys forestals del Montbaig (Sant Ramon), situats entre les poblacions de Viladecans i Sant Boi de Llobregat.

Tot i que, en un principi, el vent va complicar l'extinció de l'incendi, un canvi sobtat de direcció va fer que el foc girés sobre si mateix i va facilitar la tasca a les 31 dotacions de bombers que hi van intervenir. El foc va acabar autoconsumint-se. Segons dades facilitades pels

bombers, les flames va cremar quinze hectàrees de pi blanc, matolls i cultius. L'incendi va quedar controlat a mitjanit. Tot i així, quatre dotacions dels bombers van estar remullant i continuant les feines d'extinció fins a les set de la matinada.

La muntanya de Sant Ramon ha estat víctima constant d'agressions al territori durant els últims anys. El juliol de 2005, un incendi -originat també de forma irresponsable- va cremar 70 hectàrees.

La degradació del territori a causa de la deixadesa municipal i de les nombroses actuacions immobiliàries a la zona no fan més que malmetre la muntanya.

Recentment, per pal·liar aquestes agressions, s'han declarat 69 hectàrees d'utilitat pública al vessant de Sant Boi. Això és el que demana la Plataforma Salvem Oliveretes (PSO) per a la vessant de Viladecans. Tal com es va publicar al número 69 de la DIRECTA, la compra de terrenys forestals per part de Global Inversiones Europeas SL, de Paz Dorado, i l'estudi del projecte urbanístic Residencial Sant Ramon i Josel SL, del Grup Nuñez y Navarro, no fan sinó minvar el valor forestal i ecològic de Sant Ramon. "És inconcebible que un municipi del món occidental com Viladecans permeti que la seva zona forestal estigui tant desforestada com està actualment", denuncia Ricard Caba, membre la de PSO. I Caba conclou: "Si la zona forestal estigués convenientment conservada i gestionada, facilitaria la seva funció d'embornal del CO2 per ajudar a pal·liar el que genera la ciutat". ①

BARCELONETA // ESPECULACIÓ

Sabotegen nou immobiliàries

✉ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Mitjançant una reivindicació a internet signada sota l'autoria del "Club de Fans d'Itziar González", nou immobiliàries del barri de la Barceloneta van aparèixer pintades i siliconades el 10 de desembre. Segons el comunicat publicat a la xarxa, aquell matí les empreses no van poder obrir amb normalitat. L'acció es va fer en defensa de les declaracions de la regidora de Ciutat Vella, Itziar González, que pocs dies abans havia manifestat la seva preocupació pel fet que "molts ciutadans lluitin més contra l'Administració que contra el mercat".

SANT CUGAT // REPRESSIÓ

Multen un membre de l'Ajuntament

✉ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un membre de l'Assemblea de Joves de Sant Cugat ha estat denunciat als jutjats per la regidora i candidata a l'Alcaldia del Partit Popular per Sant Cugat, Berta Rodríguez, acusant-lo d'injúries greus arran d'una carta escrita pel jove i publicada al *Diari de Sant Cugat* i al *Tot Sant Cugat* el 23 de novembre, en la qual expressava la seva opinió sobre l'acusació de delictes ecològics feta fa unes setmanes per la fiscalia de Medi Ambient, a Berta Rodríguez i Jordi Ferrés.

ALCANAR // TERRITORI

Botifarrada contra el gas

✉ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

400 persones van participar el 8 de desembre a la manifestació i posterior botifarrada organitzada per la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia. L'objectiu era denunciar l'intent d'instal·lació d'un gran dipòsit de gas anomenat projecte Castor. El dipòsit l'impulsa una gran multinacional i els directius d'ACS, Florentino Pérez i Miquel Roca.

TERRES DE L'EBRE // MEDI

Gran marxa pel territori

✉ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE), la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia, la Plataforma de la Terra Alta, Salvem la Mar de l'Ebre i la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya convoquen tothom a una gran marxa en defensa del medi i el territori que tindrà lloc el 15 de desembre a les set de la tarda a Tortosa.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

CENTRE AMÈRICA // L'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA I EL FEMINISME

La doble moral mata

Jordi de Miguel Capell
/Barcelona/

És 14 de novembre. A Radio La Primerísima trona un cant pagat pel govern de Nicaragua: "¡Arriba los pobres del mundo! Celebremos juntos estos nuevos días de revolución, con derechos y oportunidades para todos, con poder ciudadano. ¡Solo con Daniel, sólo con el Frente: el pueblo es presidente! ¡Vos ganás! ¡Vos mandás!". És 13 de novembre i, amb el suport del Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN), s'aprova el nou Codi Penal. I com a novetat més destacada trobem que l'avortament terapèutic és un delictes. Feia més d'un segle que la legislació nicaragüenca recollia el dret a interrompre el part en casos en què la salut de la mare corria risc.

Avui, qui encara creia que el retorn de Daniel Ortega a la presidència duria esperança a la població més oprimida té motius per a caure a un pou de decepció. Certament, aquest primer any de legislatura ha estat el de la gratuïtat dels medicaments i l'escolarització i el de l'ampliació del programa d'alfabetització "Yo sí puedo". Però també ha estat l'any de la confusió estat-partit, del "Yo también puedo" al Fons Monetari Internacional (FMI), de l'opacitat informativa i del doble discurs. Per sobre de tot, ha estat l'any de les més de 80 dones que, segons un estudi de Human Rights Watch, han mort per causes vinculades a la penalització de l'avortament.

El parlament nicaragüenc va aprovar la penalització de l'avortament terapèutic amb el suport del FSLN

En plena campanya electoral, el FSLN va acordar amb la jerarquia catòlica el suport a la penalització per llei de l'avortament terapèutic. De tot l'arc parlamentari, només el dissident Movimiento Renovador Sandinista (MRS) s'hi ha oposat. El feminisme riu quan sent a parlar de revolució. Segons Maria Teresa Blandón, presidenta del Programa Feminista Centreamericà La Corriente, "hauríem de mirar el Frente no des de l'esperança que va suposar en el passat, sinó des de les seves accions en el present. Ortega va afirmar el seu

Protesta als carrers de Managua contra la penalització de l'avortament terapèutic

La Corriente

compromís amb les dones, però a la pràctica s'han destituït cinc ministres, s'ha menystingut el Programa Nacional d'Equitat de Gènere, l'Institut Nicaragüenc de la Dona està pràcticament desarticulat i s'ha criminalitzat l'avortament terapèutic. Fins i tot Dora Zeledón, presidenta del Movimiento de Mujeres Luisa Amanda Espinoza (AMLA), històricament lligat al partit, ha criticat recentment la deriva del govern en la matèria.

► Persecució política

Els greuges contra el moviment feminista s'han multiplicat des de 1998. Aleshores, aquest va donar suport a Zoilamérica Narváez, qui va acusar el seu padrastre, l'actual president Ortega, d'haver abusat sexualment d'ella de forma reiterada durant anys, mentre era menor d'edat. "Vàrem ser les úniques en denunciar el pacte de silenci del patriarcat, la qual cosa es va tornar imperdonable", afirma Blandón. El 23 de novembre, la Fiscalia General de la República va atendre la demanda de la Asociación Nicaragüense Pro Derechos Humanos, propera a l'Opus Dei, contra nou membres de la Red de Mujeres Contra la Violencia, acusades de ser autores de delictes contra la justícia, d'associació i instigació per a delinquir i d'apologia del delictes, en relació al cas de Rosita, una nena a qui se li va practicar un avortament terapèutic per

a suspendre l'embaràs provocat per una violació comesa pel seu padrastre l'any 2003. La periodista Sofia Montenegro va afirmar a *El Nuevo Diario* que Ortega i la seva esposa, Rosario Murillo, "estaven esperant des del 1998 arribar al poder per a passar-li comptes a les dones". Per a Maria Teresa Blandón, el cercle de poder del FSLN "veu el moviment feminista com una força hostil i crítica que no està disposada a ser còmplice d'aquesta doble moral".

Més de 80 dones han mort durant l'últim any a Nicaragua per causes vinculades a la prohibició de l'avortament

► I a El Salvador?

Una situació molt similar es viu a El Salvador, on el Frente Farabundo Martí de Liberación Nacional (FMLN) aspira a guanyar la presidència en les eleccions del 2009. Gilda Parducci, membre de Las Dignas, no confia en què una victòria de la candidatura de Mauricio Funes doni un tomb a la reali-

tat de les dones, ja que "ell mai no ha demostrat sensibilitat vers la problemàtica". Davant conjuntures particulars, el moviment feminista salvadorenc, com el de Nicaragua, ha aconseguit obrir espais i teixir aliances amb el partit en l'àmbit local, fruit més aviat de lideratges personals. El pes de la realitat, però, s'imposa a l'hora de jutjar la posició de partit: el 1998, el FMLN va col·laborar amb les forces més reaccionàries del país en la tipificació de l'avortament terapèutic com a delictes. Segons Parducci, "els estatuts del Frente estableixen la quota del 30% a les llistes electorals, però si les dones no fan pressió per a que es compleixi, els homes se'n desenten". El diagnòstic és clar: "Hi ha sensibilitat mentre no es qüestioni el sistema patriarcal, conclou la integrant de Las Dignas.

► El paper de la cooperació internacional

Quin és el rol de les ONG davant aquest panorama? Durant els mesos d'octubre i novembre, s'ha debatut la qüestió al curs "Centreamèrica i Catalunya: mirades feministes als enfocaments de desenvolupament", organitzat per Cooperació i diverses entitats centreamericanes. Mentre que algunes feministes, com Gilda Parducci, creuen que "la transformació en ONG de bona part del moviment ha despolititzat en gran mesura" les seves rei-

vindicacions, d'altres, com la Maria Teresa Blandón, subratllen la indiferència de les agències de cooperació vers la problemàtica, ja que "poc més del 6% de l'ajut de la cooperació espanyola es destina a reivindicar els drets de les dones". Blandón també afirma que "a més, normalment es treballa amb elles com a víctimes, no com a agents d'empoderament". Una altra tendència de la

El moviment feminista se sent perseguit pel govern de Daniel Ortega

cooperació internacional, que es consolida amb la Declaració de París (2005), és la d'alinear l'ajut d'acord a les prioritats establertes als plans nacionals de desenvolupament. Segons Judith Muñoz, Tècnica de Gènere de la Federació Catalana d'ONGD (FCONGD), aquest principi esdevé un problema, ja que "els plans, moltes vegades, no són participatius i els governs hi incorporen projectes que formen part de les seves prioritats electorals. Així, a països com Nicaragua o El Salvador, s'hi exclouen aspectes com els drets sexuals i reproductius". ☐

REPÚBLICA DEMOCRÀTICA DEL CONGO // **ELS INTERESSOS QUE AMAGA LA GUERRA CIVIL**

Un conflicte per l'alta tecnologia

☞ **Elisenda Salomó****Lliga dels Drets dels Pobles**
/Barcelona/

Diamants, or, cobalt, coure, coltan i altres recursos minerals fan de la República Democràtica del Congo un dels països potencialment més rics de l'Àfrica. Però la seva història continua essent la d'un saqueig continu.

Malgrat l'acord de pau del 2003, del desplegament de la missió de Nacions Unides el 2001, i de les eleccions del 2006, a dia d'avui el cessament d'hostilitats encara no és un fet i centenars de civils perden la vida cada dia.

A les regions d'Ituri i Kivu, diversos grups armats es disputen el control d'una abundant riquesa natural

► Un genocidi 'high tech'

Els principals focus de violència es localitzen a les regions d'Ituri i Kivu, a l'est del país. Aquí diversos grups armats es disputen el control d'una abundant riquesa natural. Als jaciments de diamants, or, petroli i urani s'hi ha sumat en els últims anys la febre del coltan, una combinació de minerals utilitzada en la indústria electrònica per a la fabricació de condensadors en aparells com ara telèfons mòbils, ordina-

L'ONU ha desplegat cascos blaus a la zona de guerra

Lliga dels Drets dels Pobles

dors, consoles de videojocs, càmeres de foto i de vídeo digital, etc. Per aquesta raó, a aquest conflicte també se l'ha anomenat genocidi *high tech* (alta tecnologia).

S'estima que el 80% dels jaciments de coltan del món es troben al Congo. El benefici de l'explotació il·legal de les mines es calcula en milers de milions de dòlars l'any i els seus beneficiaris són les autoritats governamentals i les milícies irregulars, així com les empreses multinacionals i els mitjancers en el procés d'exportació del coltan. Davant el valor del mineral, la vida no val res: la població congoleesa és explotada a les mines, violada, desplaçada, atacada. L'any 2006 s'estimava que 1.200 persones mo-

rien cada dia per causes relacionades amb la guerra.

► Les dones, les principals víctimes del conflicte

Segons els últims informes d'organitzacions humanitàries, més del 15 % de les dones congoleeses han estat víctimes de violència física i sexual.

Durant els conflictes armats, les violacions i altres agressions sexuals s'utilitzen com a arma de guerra, són una manera de terroritzar tota la població civil i d'obligar-la a fugir per poder ocupar una zona determinada. Aquests actes violents es cometien després dels pillatges, la majoria per homes armats, sovint en presen-

cia de la família de la dona i amb total impunitat. La situació s'ha agreujat tant que ja no es parla de les agressions sexuals només com a arma de guerra sinó que som davant d'un greu problema social.

► Les atrocitats comeses contra l'ètnia pigmea

Els pigmeus són un altre dels col·lectius especialment afectats pel conflicte. El poble pigmeu ha viscut la discriminació per partida doble: per part de la resta de població no indígena i pels soldats de les diferents faccions durant el conflicte.

Per exemple, pobles dels boscos com els pigmeus twa de l'est del país han sofert impactes trau-

màtics. A més del tractament brutal que han rebut a mans d'una o altra facció, que ha inclòs casos de canibalisme i informes de genocidi, ha patit també l'esgotament dels recursos alimentaris silvestres, explotats pels exèrcits, les milícies i els milers de refugiats.

El Grup Internacional pels Drets de les Minories (GIDM) ha denunciat davant el Tribunal Penal Internacional (TPI) de La Haia els actes d'extermini que estan patint els pigmeus bambuti a les selves d'Ituri i del Kivu a mans de les forces controlades pel vicepresident congolès, Jean-Pierre Bemba.

Els pigmeus bambuti estan patint actes d'extermini per part de les forces del vicepresident

La Xarxa d'Associacions Autòctones Pigmees del Congo va assegurar que "el final de la guerra no és el final de les atrocitats". Cal, per tant, més mesures de protecció per a aquest poble un cop acabi la guerra, perquè la situació de marginalitat no es mantingui.

I per això els organismes pan-africans i la comunitat internacional han d'exigir al govern congolès la fi de la violació dels drets humans i dels pobles, i a les multinacionals que controlen els recursos naturals, molta més responsabilitat. ☞

Més informació:
www.perillderiqueses.org

INDONÈSIA // **CIMERA CAMPEROLA I POPULAR CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC**

Agricultura sostenible per refrescar la terra

☞ **Redacció Directa****i Via Camperola**
/Barcelona - Bali/

Durant dues setmanes més de 150 governs de tot el món estan celebrant a l'illa de Bali (Indonèsia) la Cimera de les Parts de Kioto, on es discuteixen quines mesures han de prendre per frenar el canvi climàtic.

Paral·lelament més de 1.300 activistes socials d'una desena de països s'han citat a la "Conferència dels Pobles i acció sobre l'escalfament climàtic", celebrada a la mateixa illa entre el 6 i el 10 de desembre. Entre aquests destaquen els dirigents camperols d'Àsia, Àfrica, Europa i Amèrica, convocats per Via Camperola al "Vila de la solidaritat per un planeta sense escalfament".

► Proposta antagònica

En aquesta trobada, els sindicalistes agraris han volgut destacar la importància de "l'agricultura familiar, sostenible i lligada a la terra" en la lluita contra el canvi climàtic. I per fer-ho possible reclamen la implementació "de la reforma agrària i la sobirania alimentària".

Henry Saragih, coordinador internacional de Via Camperola i dirigent del Sindicat d'Organitzacions Pageses d'Indonèsia ha assegurat que si els governs continuen "enfrentant l'escalfament global basant-se en el mercat no aconseguiran resoldre el problema ambiental ni el de la fam mundial". En aquest sentit ha recordat que el 1996 els governs del món van signar un compromís per reduir la pobresa, "lla-

vors hi havia 830 milions de persones amb fam, i avui n'hi ha més de 853 milions", segons Saragih "això passa per les solucions de mercat que han cercat".

Per Via Camperola la resposta es troba "en la petita escala"

Per Via Camperola la resposta es troba "en la petita escala". En paraules de Celso Rivero, militant del brasiler MST, "quan nosaltres diem que podem refrescar el planeta és per aquesta

cura que el pagès té de la terra i el medi ambient".

Dins les propostes d'aquesta xarxa internacional s'inclouen la producció local, sense gran maquinària ni transport transcontinental —que requereixen grans quantitats d'energia i forts emissors de gasos d'efecte hivernacle— evitant l'ús d'abonaments elaborats a base de combustibles fòssils i una nova cultura energètica que passi per "la reducció del consum, la producció d'energia solar i biogas de forma descentralitzada i la fi del mite dels agrocarburs". Sobre aquest últim punt, Rivero apunta que és una bogeria que mentre hi ha gent que passa fam es produeixin aliments per als motors" i demana "el desballestament total d'aquest tipus d'indústria".

► Perquè a Bali?

"Els pagesos, especialment els petits productors, són els primers a patir els canvis climàtics: sequeres inusuals, inundacions i tempestes que destrueixen terres de cultiu i cases. Ells són els que s'han d'adaptar als nous patrons de clima, amb les seves llavors i sistemes de producció habituals a una situació imprevisible", explica un document difós per Via Camperola.

Després del seu naixement el 1993, aquest immens moviment social, on conflueixen petits i mitjans productors, dones rurals, camperols sense terra i indígenes d'uns 60 països d'Àsia, Àfrica, Europa i Amèrica, està fent un pas polític i estratègic fonamental a Bali, introduint-se de ple en la lluita global contra el canvi climàtic. ☞

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Processen un periodista de 'Le Monde' acusat de publicar documents dels serveis secrets francesos

Enric Borràs Abelló

El periodista del diari *Le Monde* Guillaume Dasquié (guillaume-dasquie.com) s'enfronta a un procés judicial per l'acusació de difondre documents que tenen caràcter de secret de la defensa nacional francesa, un delictes per al qual el poden condemnar a una pena de fins a cinc anys de presó i a una multa de 75.000 euros. L'acusació es basa en unes informacions publicades a *Le Monde* el mes d'abril en què s'assegurava que la Direcció General de Seguretat Exterior (DGSE)

francesa havia avisat els serveis secrets nord-americans, vuit mesos abans de l'11-S, que Al-Qaida tenia plans per segrestar

avions. Les informacions, firmades per Dasquié, es van basar en 328 pàgines de documents confidencials de la DGSE. El jutge Philippe Coirre considera que publicar-ne el contingut pot tractar-se d'un delictes contra el secret de la defensa nacional francesa. A més de Dasquié, però, també s'ha detingut una altra persona, la qual podria ser un agent de la DGSE i la font que va facilitar els documents al periodista.

Dasquié, que també és responsable de la web *Geopolitique.com* i autor de diversos llibres sobre política internacional, va

ser detingut el 7 de desembre per agents de l'oficina de contraespionatge francesa, la Direcció de Vigilància del Territori, i retingut durant dos dies. Segons ha declarat, el van interrogar perquè expliqués d'on havia tret els documents i li van impedir que garantís el dret i el deure de tot periodista de protegir les seves fonts d'informació. Pel director de *Le Monde*, Eric Fottorino, tot plegat és "greu i xocant". Organitzacions com el sindicat de periodistes francès i Reporters Sense Fronteres ja han condemnat l'acció del jutge Coirre, que qualifiquen de censura.

Ser estranger o parlar català com a signe d'incultura

Àngelo Pineda

La recent publicació dels informes Bofill i Pisa sobre l'estat de la educació va desenterrar, d'una manera desafortunada, tot tipus de teories absurdes sobre el baix nivell educatiu dels estudiants catalans. Si tradicionalment, la sociologia de l'educació assenyalava que els processos formatius no estan lliures de prejudicis de classe o de gènere, o que en ell intervenen factors com el capital cultural o el desajustament entre els fins que es marquen culturalment i els mitjans per aconseguir-los; els diaris conservadors descarten qualsevol

interpretació en aquest sentit i culpen als seus dimonis particulars.

Així, les dades provisionals de l'Informe Pisa filtrades a la premsa (entre elles, les relatives a Catalunya) van ser interpretades per el rotatiu espanyol *ABC*, després de consultar-les amb "experts", com a resultat "de la arribada massiva d'immigrants" (5/12/07). Així no es construeix un discurs crític amb la conselleria presidida per Ernest Maragall en funció dels recursos i les polítiques públiques implementades en aquesta àrea i el nivell de correspondència amb les necessitats de la comunitat educativa, sinó en referència a

la comunitat immigrada com a "culpable" del retrocés general.

Però el baix nivell de comprensió lectora feia preveure un altre "culpable". Així, el 10 de desembre, diferents diaris i mitjans electrònics (entre ells, *El Mundo*, *ABC*, *Terra*...) destacaven les polítiques de normalització de la llengua catalana com a obstacle per a la socialització primària. El fet de considerar que l'aprenentatge del català va en detriment de l'adquisició de coneixements en altres matèries, fins i tot en el aprenentatge del castellà, només pot ser qualificat de ridícul i, sigui com sigui, no es deriva de cap correlació esta-

blerta d'una manera "mínimament" científica. Tot això no és estrany, ja que en aquest cas sí que coneixem el nom de "l'expert" consultat. Es tracta de l'espanyolista "liberal" Álvaro Vermoet de l'UDE, organització que avala la tesi de la persecució lingüística del castellà i que s'inscriu a les formulacions polítiques del nou lerrouxisme patrocinat per l'anomenada "Brunete mediàtica".

En definitiva, més del mateix: cap fenomen, i menys els relacionats amb Catalunya, acostuma a escapar d'un enfocament etnocèntric i, molts cops, obertament racista.

Cafè Babel tanca la versió catalana perquè obté pocs beneficis

Joan G. Vallvé

Cafè Babel (cafebabel.com), la publicació digital europeista de l'associació Cafè Babel Internacional que es basa en la feina de centenars de voluntaris, ha decidit tancar la versió catalana del portal abans que s'acabi l'any. Segons han explicat els responsables de l'edició catalana en un correu electrònic, el tancament és provisional però podria ser definitiu perquè els caps de Cafè Babel, que té la seu a París, consideren que "perden diners amb aquesta versió -o almenys que en deixen de guanyar-, ja que no rep anuncis ni subvencions". La versió catalana de Cafè Babel es va posar en marxa el maig de 2004 i, des de llavors, hi han col·laborat voluntàriament i sense cobrar prop de 250 persones.

La publicació, que vol ser el primer periòdic electrònic destinat a contribuir a la construcció d'una opinió pública europea, va començar com una idea de quatre estudiants Erasmus i va assolir el suport econòmic del Consell d'Europa. Segons la defineixen els seus responsables, "cafebabel.com revoluciona els mitjans europeus, oferint una plataforma al periodisme participatiu que intenta reunir el màxim de lectors europeus en les seves llengües originals", però ara es planteja perdre una de les set llengües en què es publica, l'única que no és oficial a la Unió Europea.

Segons els partidaris de mantenir l'edició en català, els esforços voluntaris dels qui han participat en la versió en català del portal durant tres anys s'esbo-

rraran a causa d'una decisió purament econòmica, "que contrasta paradoxalment amb l'esperit associatiu dels promotors". Així doncs, per tal de fer pressió en contra del tancament, proposen que

qui estiguin d'acord en mantenir viva la versió catalana ho expressi al correu electrònic info@cafebabel.com i que envii una còpia a noalafidecafebabelen-catala@hotmail.com.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

ESPai OBERT
També pels matins!
Nou horari:
de dilluns a divendres
de 9 a 12 i de 18 a 22 h

> Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Alternativa, Cooperativa de consum crític.
> Tallers de ball flamenc i informàtica.
> La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

Vine per participar i fer propostes. Fes-te social!
Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN.

UN ALTRE PUNT DE VISTA
Diagonal

Diagonal

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenats, cassolans i ecològics
c/ nego, 16 sants (bcn)
telf: 93732030

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta
per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

mooncup®
Copa Menstrual
Reutilitzable
Lacriutalinoisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
-**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
-**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
-**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
-**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>
-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>

-**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
-**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
-**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>
-**Solsonès** <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
BARCELONA
GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
HORTA - GUINARDÓ
El Tinter La Plana, 10
Rocaguinarda Xiprer, 13
EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
SANT ANDREU
Patapalo Rubén Dario, 25
Bar La Lira Coroleu, 14
Bar La Lluna Ramón Batlle, 17
Andy Blue Can Fabra
Trèvol Portugal, 2-4 Baixos
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82

Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4
Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars
CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació
BERGA
La Banda Mercat Municipal
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La Resistència Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discom Alfred Parenya, 64
La Vella Escola Clot de les Monges, 1
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
Els Carlins Sabateria, 3-5
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6
PIERA
Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida Sicília 97
SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
i Avinguda del Pont 4
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Cap a una societat més justa, lliure i sostenible

Des de l'any 2002, l'Hortet de l'Autònoma reuneix persones interessades per la cultura agrícola

Directa Terrassa

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'Hortet de l'Autònoma neix l'any 2002, quan un grup d'estudiants de l'Assemblea de Ciències va ocupar i cavar un hort simbòlic als jardins del rectorat, com a acte reivindicatiu. Arran d'aquella acció, la Universitat Autònoma de Barcelona va cedir uns terrenys perquè aquell grup d'estudiants pogués practicar l'agricultura ecològica. De llavors ençà, molts estudiants s'han interessat i han treballat a l'Hortet: estudiants de ciències ambientals, de biologia, de geologia i, fins i tot, de carreres com econòmiques, història o enginyeries tècniques.

L'Hortet està situat en una de les zones forestals del campus, al costat d'altres camps i hivernacles que pertanyen a departaments de la universitat i a pocs minuts a peu de les facultats on estudien els membres del projecte. Tenen un modest hivernacle just al costat d'on trobem la resta de cultius i fan el seu propi planter. Només tenen hortalisses de temporada. Actualment, tenen cols, coliflors, bròquils, enciams, espinacs, bledes, cebes, alls, faves, carxofes i calçots, entre altres.

Plantegen la reintroducció i l'extensió de varietats locals i autòctones

El projecte va néixer amb l'esperança que es convertís en un espai de trobada per la gent preocupada i interessada en la cultura agrícola, un espai on tothom que no tingui coneixements sobre el tema pugui aprendre alguna cosa útil per al seu desenvolupament diari. El projecte dona una importància especial a l'esforç per la recuperació de la tradició agrícola i, també, a la seva difusió i reinterpretació. En aquest sentit, plantegen la reintroducció i l'extensió de varietats locals i autòctones, amb la formació d'un petit espai de catalogació i emmagatzematge, el banc de llavors de l'Hortet de l'Autònoma. Remarquem la importància del producte de temporada, de producció propera al lloc de consum (local) i de varietats autòctones, per tal de practicar un consum respectuós amb el medi ambient.

L'Hortet intenta construir un espai de revolta social, entenent que l'agricultura és la base de la nostra societat, l'estament que procura menjar per a tothom i del

Jornada de treball a l'Hortet

Directa Terrassa

qual totes depenem. Per aquest motiu, intenten apropar-lo a la gent del carrer —en aquest cas el sector universitari—, per poder “forjar una alternativa a la producció industrialitzada, dirigida pels terratinents rics”, presentar l'alternativa ecològica, sense transgènics i que produeix aliments per menjar i, de retruc, iniciar el canvi social cap a una nova idea de societat més justa, lliure i sostenible.

Jornada pel Dia Internacional del No Ús de Plaguicides

L'Hortet de l'Autònoma va organitzar una jornada per recordar el desastre de Bhopal el 4 de desembre. En aquesta ciutat, fa 23 anys, una fàbrica de pesticides va patir

una fuga de 42 tones d'isocianat de metil, que va provocar la mort de prop de 7.000 persones i l'aparició de greus malalties a unes 150.000 més. Encara avui, els problemes persisteixen per moltes persones de la zona afectada.

La jornada es va celebrar coincidint amb el Dia Internacional del No Ús de Plaguicides, que es va començar a convocar a partir del desastre. A la jornada, van assistir-hi una mitjana de 40 persones. Es va organitzar una xerrada-debat a càrrec de Raimon Guart, professor de toxicologia de la UAB, al voltant de l'ús dels plaguicides a l'agricultura i la seva posterior afectació sobre la salut humana. Tot seguit, es va fer un dinar popular ecològic i es va pro-

jectar el documental *Una nube sobre Bhopal*.

Transgènics: al plat sense referèndums

La qüestió dels transgènics és un dels temes que es plantegen des de l'Hortet. A l'agricultura ecològica no s'admeten els cultius transgènics en cap cas i “tampoc en desitgen per a res”. Un transgènic o Organisme Modificat Genètica-

ment (OMG), és un organisme al qual han incorporat el gen d'un altre organisme de manera artificial en un laboratori. Per exemple, s'ha incorporat al blat de moro el gen d'un bacteri que produeix una toxina letal per al barrinador (un cuc que provoca plagues als cultius de blat de moro o panís). D'aquesta manera, el nou blat de moro transgènic emet toxines constantment, mentre que el bacteri només ho feia quan estava al sistema digestiu del barrinador. Aquestes toxines provoquen la mort d'altres insectes que podrien ser beneficiosos per l'ecosistema. “El tema dels transgènics encara sorprèn més” si tenim en compte que la Generalitat ha fet un decret de coexistència entre els digerents tipus de cultiu i ha establert una separació ridícula —que no arriba als cent metres—, quan és quasi impossible establir delimitacions perquè els camps no es pol·linitzin.

Una altra pràctica que denuncien des de l'Hortet és que una empresa creï un transgènic resistent a un fitosanitari que ella mateixa comercialitza, de manera que n'obté un benefici doble.

El fet d'intentar la impossible coexistència entre cultius transgènics i no transgènics comporta que els agricultors que no cultiven transgènics n'acabin cultivant per culpa de la pol·linització. “Aquest procés va augmentant, de manera que podem arribar a tenir tan sols tres o quatre varietats de cada cultiu, controlades per les multinacionals que en tenen les patents”, conclouen els membres de l'Hortet.

L'Estat espanyol és un dels pocs estats d'Europa on es permet el cultiu de transgènics, especialment a Catalunya i a l'Aragó, on hi ha més de 100.000 hectàrees de blat de moro transgènic. A més, la legislació vigent especifica que s'han d'etiquetar tots els productes que continguin més d'un 0,9% de transgènics, però no es compleix. D'altra banda, els membres de l'Hortet consideren que no haurien d'haver-hi traces de transgènics en la producció ecològica —actualment permeses— i que hi hauria d'haver un etiquetatge correcte sobre la quantitat i la procedència dels transgènics que ens fan menjar. De fet, a causa de la manca d'estudis sobre el tema, no es coneixen amb exactitud els efectes dels transgènics sobre la salut humana i, en conseqüència, ens estan privant del “dret de saber el que mengem”.

Per contactar:

L'HORTET DE L'AUTÒNOMA
hortet.awardspace.com
hortet@hortet.cat

La publicitat, una més de la família?

La campanya 'Prou Publicitat! Ja som feliços, gràcies!' denuncia l'omnipresència de la publicitat

Directa Sabadell

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Coincidint amb les festes de nadal, on la publicitat i el consum agafen més agressivitat i presència que mai, es presenta a Sabadell la campanya "Prou Publicitat! Ja som feliços, gràcies!". La campanya, que té per objectiu esdevenir un moviment contrapublicitari i anticonsumista, donarà el tret de sortida el 15 de desembre, en el marc del primer mercat d'intercanvi que es celebra a Sabadell. Durant la jornada, hi haurà una exposició de cartells contrapublicitaris i la presentació de la mateixa campanya.

La publicitat "ha començat a emprar canals tecnològics que li garanteixen la presència arreu"

La invasió

El màrqueting ha aconseguit normalitzar-se dins la vida quotidiana com un element més. Amb una despesa de milions i milions, cada any és, paradoxalment, el negoci més lucratiu del planeta. La campanya "Prou Publicitat! Ja som feliços, gràcies!" pretén denunciar

consumehastamir.com

que davant el fet de no estar "contents amb les pel·lícules que duren (de mitjana) una hora més, ni amb la invasió de correu comercial a les bústies, el màrqueting s'ha tret la careta i ha sortit a foragitar els espais públics —els de tothom— i ha començat a emprar canals tecnològics que li garanteixen la presència arreu".

Des de la campanya posen com a exemple d'intromissió les empreses especialitzades en crear bases de dades personalitzades sobre cada internauta, fent servir sistemes legals d'espionatge cibernètic.

Les bases de dades que es generen assoleixen un nivell de detall que no s'aconsegueix amb cap altre sistema d'enquestes o "cacera" de tendències. Aquestes venen la informació als futurs anunciants a preu d'or. Un altre model que es denuncia és el d'una de les propostes més ben acollides al darrer congrés 3GSM. La idea d'anunciar productes per telèfon en l'interval de temps que hi ha mentre es marca el número i l'altre despenja. A canvi, el titular de la línia rep un ajut per pagar la quota telefònica per part d'aquesta empresa.

A més de posar l'accent en "els pocs escrúpols que ha mostrat el màrqueting a l'hora de colonitzar la fibra òptica i l'espai hertzià", la campanya en ressalta la forta presència al carrer. Autobusos convertits en anuncis amb rodes, publicitat als lavabos dels bars, als

taxis, a les marquesines i als mitjans de comunicació, fan que al final del dia, una persona que viu a la ciutat rebi, de mitjana, 3.000 impactes publicitaris.

"Prou publicitat" posa sobre la taula que la màxima esgrimida pel màrqueting que diu que "el consumidor té dret a consumir la publicitat si ell vol" deixa de ser veritat en el moment que no existeix l'opció de no consumir-la, "a no ser que llencem la televisió o que anem amb els ulls tancats pel carrer".

"Prou publicitat. Ja som feliços, gràcies!" neix a Sabadell, però té la intenció de transcendir a altres llocs. Els promotors de la campanya, vinculats a la Cooperativa de Consum "El teixit de la terra", la presenten com "una rabietta contra l'omnipresència de la publicitat, per despresstigiar-la i adjuntar-li el nostre misatge en forma d'adhesiu". Alhora tenen l'objectiu de difondre un misatge anticonsumista, promoure els mercats d'intercanvi, les activitats que s'enfoquen en la recuperació dels carrers "de i per a la gent" i aprendre les tècniques contrapublicitàries, seguint l'exemple de col·lectius com Adbusters (al Canadà) o Consumehastamir (a Madrid). ☎

Per contactar:

<http://proupublicitat.blogspot.com/>
telèfon: 654 549 655

L'Ajuntament de València boicoteja la investigació a les fosses comunes del cementiri

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

El Fòrum per la Memòria del País Valencià ha denunciat el boicot de l'Ajuntament de València a les investigacions que està duent a terme l'entitat per conèixer la identitat de les persones enterrades a les fosses comunes que s'han trobat al cementiri de València. Aquesta denúncia té el seu origen en els fets ocorreguts el 27 de novembre, quan el Director del cementiri de València, Santiago Alcàraz, va cridar els membres de l'equip d'investigació que aquesta entitat té diàriament al cementiri per comunicar-los que "com que havia sortit

"Per l'equip de govern i l'alcalde de València, Rita Barberà, no ha existit la transició a Espanya"

a la llum la sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, havia rebut ordres de no seguir donant-los

les facilitats que havien tingut fins aquell moment". L'equip d'investigació, que s'hi va personificar a la tarda, no va poder accedir a les instal·lacions on hi ha els llibres de la fossa.

El Fòrum per la Memòria considera que és un atemptat "al dret d'investigació i a la informació" i un comportament que "demostra que, per l'equip de govern i l'alcalde de València, Rita Barberà, no ha existit la transició a Espanya", ja que intenta ocultar i impedir la investigació que mostraria els "sagnants fets ocorreguts a València durant la repressió franquista".

L'estiu de l'any 2005, el Fòrum per la Memòria del País Valencià va tenir indicis de l'existència de

sis fosses comunes amb desenes de milers de persones enterrades, a l'espai que actualment ocupa el cementiri de València, i a principis de 2006 es va trobar la primera. Amparo Salvador, presidenta del Fòrum, explica: "Tenim documentació de 26.300 persones repartides entre sis fosses", però només es pot accedir a una d'aquestes fosses, la que és objecte de la investigació que l'Ajuntament pretén boicotejar.

A finals de la Guerra Civil Espanyola, el Govern de la República es va traslladar a la ciutat de València. Moltes persones d'aquest bàndol van anar a parar allà. Tantes, que una població de 80.000 persones es va multiplicar per tres. Quan hi van entrar les tropes franquistes, molta d'aquesta gent va desaparèixer i sempre ha estat una incògnita saber què va passar. ☎

Per contactar:

forumperlamemoria@nodo50.org
www.forumperlamemoria.org/

Lapsus
espectacles

Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

KASA DE JOVES DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestiona: Rokit Project y Tu

Vidal I Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

SODEPAU

Solidaritat per al desenvolupament i la pau

Cooperació per al desenvolupament, Solidaritat internacional (Marroc, Argèlia, Palestina...), Diàleg Intercultural, Comerç just i Comerç responsable

Ptge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

CURSA ARMAMENTISTA, TRAUMA NUCLEAR, PACIFISME I ANTIAMERICANISME

Godzilla, somni i malson dels imperialismes

53 ANYS DE FRANQUÍCIA I 28 PEL·LÍCULES PRODUÏDES ARRAN DELS MONSTRES JAPONESOS

✉ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Després de 53 anys i una inacabable llista de persones implicades, és impossible trobar la coherència a aquesta successió de films de consum. Tota una referència del Japó popular que va viure el desencísador despertar del seu somni imperialista i la —per a alguns molt humiliant— penetració del model consumista dels vencedors, els mateixos que van bombardejar Hiroshima i Nagasaki. Un dels cineastes que va reflectir millor aquests estats d'ànim va ser Yasujiro Ozu. Contemplatiu i tradicionalista, en una escena d'*El sabor del sake* mostrava la nostàlgia dels temps de l'exèrcit imperial i el malestar davant la colonització cultural del seu país. "Si haguéssim guanyat, els d'ulls blaus durien perruques negres i mastegarien xiclet mentre canten cançons japoneses", diu un antic soldat, a la barra d'un bar.

Tot va començar, com és habitual en aquests casos, amb ressonàncies d'oportunisme. La reestrena al Japó de *King Kong* i l'arribada d'*El monstruo de tiempos remotos* van mostrar als deserts productors de la Toho

un camí viable, el de les pel·lícules de monstres. La contaminació radioactiva d'un pesquer japonès a causa d'unes proves atòmiques americanes va fer la resta, tot despertant de nou el trauma nuclear. El resultat: *Godzilla*, un dinosaure amb cua de peix i les mateixes ganes de destruir les urbs que *King Kong*. Va començar la seva vida cinematogràfica, gens casualment, atacant un pesquer.

Antiamericanisme i pacifisme s'encreuen, fins a resultar difícils de separar, a *Japón bajo el terror del monstruo*. Film de gran pressupost pels estàndards nacionals de l'època, presenta amb tons foscos aquest monstre radioactiu que pot entendre's com una materialització del trauma atòmic i de la por davant la cursa armamentista. Després de passar un temps desaparegut, un monstre llegendari torna a la superfície a causa de les proves nord-americanes al Pacífic. El bateig de la sèrie arriba a ser corprendor en moments de record als caiguts, on es manifesta un missatge pacifista i un vell motiu de la ciència-ficció: el rebuig vers l'experimentació científica amb finalitats militars per la immaduresa de l'espècie humana. De fet, el doctor Serizawa, un científic que descobreix —per

atzar— un arma d'infinita capacitat letal, sacrifica la seva vida perquè aquest secret mai no el conegui cap persona. Especialment, uns "dimonis" que, presumiblement, són els nord-americans.

Aparició i reconversió de Godzilla

A *Godzilla contraataca*, una seqüela de producció vertiginosa, comencen a perfilar-se les incongruències i la creació d'un Japó paral·lel al real, com aquell que, en films posteriors, retratarà un país que viu en resignada convivència amb una colla de monstres, alienígenes i tota mena d'amenaques estranyes. En contrast amb l'ambient pacifista de l'original, on domina l'entorn científic i les trames romàntiques, es comencen a filtrar elements nostàlgics del Japó militaritzat, mitjançant el retrobament de dos protagonistes —ara pilots comercials— amb antics companys d'armes. La resolució de la trama, a més, torna a ser sacrificial, però amb unes reminiscències inquietants respecte als pilots *kamikaze*.

A les entrades de la sèrie als anys 60, coloristes i demencials —molt infantilitzades—, ens trobem amb un monstre ben diferent de l'original. Godzilla ja no és

una amenaça pel Japó, sinó un protector, una mena de superheroi escassament racional però humanitzat. La violència és tan de cotó ensucrat —sense el pathos de la primera pel·lícula— com la gama cromàtica emprada en la fotografia d'aquestes pel·lícules infantils. El missatge pacifista no es veu per enlloc, tot i que segueix present la vella paradoxa de la ciència-ficció, atrapada entre la fòbia i la fasciació pel progrés tecnològic. L'únic atractiu és seguir trames embogides com la de *Godzilla contra Gigan*, on una ONG d'insectes antropomorfitzats vol dominar el món i destruir Godzilla. Les destrosses provocades pels combats, força ridículs, entre senyors disfressats i ninots es mostren amb la mirada fascinada del nen que trenca joguines.

Nacionalisme delirant contra l'imperialisme econòmic

Després de tants despropòsits, *El retorn de Godzilla* vol recuperar l'esperit de l'original, del qual pràcticament es un *remake*. En aquell moment, però, el Japó és una potència econòmica que se sent políticament arraconada. Amb un enfocament un xic més adult, aquesta represa de la saga inclou escenes d'alta política,

amb un president defensant la sobirania pròpia davant la ingerència dels Estats Units i també de les institucions transnacionals. El moderat gir adult, però, s'abandona ràpidament. *Godzilla contra King Gidorah* és una de les entrades més extravagants de la saga, un deliri que projecta l'auge d'un altre imperialisme, l'econòmic. El país combinava un paper cada cop més determinant a la regió amb intervencions econòmiques als Estats Units. La trama es troba entre les més psicotròniques de la història: uns humans del futur volen eliminar Godzilla perquè aquest no pugui protegir el Japó de King Gidorah. El desastre conseqüent impossibilitaria que el Japó, després d'una expansió econòmica sense precedents, es convertís en una potència hegemònica mundial que "compra" el món. És una de les filmacions de la franquícia on el nacionalisme japonès brilla amb més força, un nacionalisme delirant i tan irracional com el d'aquell soldat begut d'*El sabor del sake*, que creia que des d'una illa del Pacífic es podien conquerir els Estats Units: "Si haguéssim guanyat, seríem a Nova York. Sí, a Nova York. Res d'imitacions. La Nova York de veritat. A Amèrica."

Maquillar l'esperit d'una pel·lícula

Japón bajo el terror del monstruo va ser un èxit creatiu i comercial que va despertar l'interès dels distribuïdors americans. Però l'antiamericanisme latent era un problema que podia resultar polèmic per la comercialització de l'obra i l'idioma original japonès era un

obstacle per a un públic acostumat a gaudir de pel·lícules en llengua anglesa. Amb el poc respecte habitual pels drets dels cineastes, els distribuïdors americans van reestructurar de manera invasiva el film, utilitzant dos recursos molt habituals en la ciència-ficció americana de

l'època: la veu en *off* i la narració *in media res*. El resultat va ser *Godzilla, king of the monsters*, ara recuperat en DVD. Més enllà del seu modest valor cinematogràfic, resulta estimulante per analitzar com el remuntatge pot desvirtuar de manera tan extrema l'esperit d'una obra, tot esborrant el record d'una barbàrie atòmica omnipresent a l'original.

Filmografia

- ✦ ISHIRÔ HONDA, MOTOYOSHI ODA; *Pack Godzilla* (Filmax, 1954-55). Inclou *Japón bajo el terror del monstruo* i *Godzilla contraataca*
- ✦ ISHIRÔ HONDA, TERRY O. MORSE; *Godzilla, king of the monsters!* (L'Atelier 13, 1956)
- ✦ JUN FUKUDA, *Godzilla contra Gigan* (Manga Films, 1972)
- ✦ KOJI HASHIMOTO, *El retorno de Godzilla* (Manga Films, 1984)
- ✦ KAZUKI OMORI, *Godzilla versus King Gidorah* (Manga Films, 1991)

Pim-Pam-Pum

“El moviment cooperatiu actual no té consciència de moviment”

Josep Roca i Galès

NÚMERO 8 DE LA COL·LECCIÓ
“COOPERATIVISTES CATALANS”AUTOR: GABRIEL PLANA I GABERNET
COSSETÀNIA EDICIONS. 10 EUROS

Gabriel Plana i Gabernet és doctor en Ciències Econòmiques per la UB i, actualment, exerceix de professor a l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica de teixits de punt de Canet de Mar, que està adscrita a la Universitat Politècnica de Barcelona. Entre altres coses, va ser patró i secretari de la Fundació Roca i Galès fins l'any 1995, una fundació dedicada a la promoció i el foment del cooperativisme. Ara ha publicat un llibre titulat *Josep Roca i Galès*, dins la col·lecció “Cooperativistes catalans”, de Cossetània edicions.

✉ Montse Aumatell
/cultura@setmanaridirecta.info/

Què és el cooperativisme o, més ben dit, quin és el significat que ha adquirit al llarg de la història?

El cooperativisme és l'únic moviment social amb persistència en el temps. Es va formar al segle XIX i és una creació del poble. Els principis cooperatius es formulen a la ciutat anglesa de Rochdale, on uns treballadors van començar a crear xarxa, partint del cooperativisme de consum. Els principis fonamentals eren –i són– “un home un vot” i “no discriminació”. El cooperativisme té la finalitat principal de cobrir unes necessitats, però també una vocació de servei vers l'entorn més immediat.

Qui va ser Josep Roca i Galès?

Va ser un teixidor, nascut a Barcelona el 1828, que va morir a Gràcia l'any 1891. Va introduir a Catalunya, dins el moviment obrer català i el republicanisme federal de l'època, les experiències que es donaven en el moviment cooperatiu internacional. I ho va fer d'una forma sistemàtica, clara i pedagògica, mitjançant la seva revista *La Asociación*, que actualment podem trobar a l'arxiu d'Amsterdam i de la qual –gràcies a la Fundació Roca i Galès– s'han pogut recuperar els microfilms i les fotocòpies.

Quan neix el moviment cooperativista a Catalunya?

El sector cooperativista, encapçalat per Roca i Galès, va tenir un moment àlgid, que va ser el

Congrés Obrer de 1865. Més tard, al Congrés de 1870, hi va haver una influència molt més radical dels sectors anarquistes o llibertaris que no veien el moviment cooperatiu com a revolucionari.

Què pot aportar la lectura d'aquest llibre?

Pot aportar els orígens ideològics cooperatius de la nostra terra. Permet agafar les experiències del passat i recuperar allò que ens manca avui, l'esperit cooperatiu, l'esperit de militant de la cooperació. Posar-la al dia amb les necessitats del món actual. El moviment cooperatiu actual no té consciència de moviment. Avui, Roca i Galès ens pot oferir tornar a creure en el futur, en l'horitzó i la societat que plasma el cooperativisme.

Els joves de Tàrraga quinze anys després

EL DOCUMENTAL REPASSA ELS FETS DE 1991 I EL SEU LLARG PROCÉS JUDICIAL

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Cansats d'esperar i de veure com tot s'allarga i indignats davant les injustícies del cas. Aquesta és la sensació que vol transmetre el primer documental escrit i dirigit per Sara Moras i produït per Movidas Audiovisuales.

A través dels mateixos protagonistes i de les seves experiències personals, ens situem a l'edició de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga de l'any 1991, en què una picabaralla va desembocar en forts disturbis enmig de la plaça de l'Ajuntament. Paral·lelament, més de 300 antiavalots desplaçats per la Guàrdia Civil i els recent estrenats Mossos d'Esquadra van prendre la ciutat. A partir d'aquí, gairebé un cente-

nar de detencions, l'Ajuntament reconvertit en comissaria i una repressió salvatge. Quinze anys després, però, el cas continua.

La defensa de la dignitat

Per dignitat i per justícia. Aquest és el motiu que assenyalen els entrevistats. Diversos detinguts que, tot i que van haver de passar per la presó preventiva, van decidir no pactar amb la fiscalia. El tracte: declarar-se culpable, pagar 200.000 pessetes de l'època i, apa, al carrer. El documental ressegueix, durant gairebé una hora, la cronologia d'anades i vingudes als jutjats de Lleida, la presentació d'una querella criminal contra el jutge per part de disset persones i els diferents processos, cas a cas. Alhora, mostra la destacable i aferrissada defensa dels impu-

tats per part de l'advocat Francesc Arnau que, en una entrevista, narra el mosaic cronològic i les irregularitats del procés amb la llei a la mà.

L'inici del projecte

Tal com explica la mateixa autora, el projecte va néixer el maig de 2002 –coincident amb un dels judicis orals– i va comptar amb la col·laboració d'un amic personal que, a més, era un dels acusats. A partir d'aquí, la fase de documentació es va desenvolupar durant l'any 2006 i, a inicis de 2007, va començar l'edició. Ara, el documental està en procés de distribució i se n'han fet diverses presentacions. L'objectiu: deixar de parlar de la innocència o la culpabilitat d'aquella gent i qüestionar-se si una justícia que arriba tan tard és veritablement justa.

L'art social i l'acció comunitària a debat

SE CELEBREN LES PRIMERES JORNADES DE REFLEXIÓ SOBRE EL SECTOR EMERGENT

✉ Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

A Santa Coloma de Gramenet, ja hi tenen la mà trencada. Amb cinc edicions del FARTS, el Festival d'Art Social, els diferents col·lectius participants han donat unes quantes voltes i hores de debat al voltant de les expressions compromeses i les intervencions escèniques en l'espai públic. Conjuntament amb l'associació SócArt! –dedicada a projectes socioartístics i a la creació de xarxes internacionals–, van organitzar les Primeres Jornades de Reflexió i Debat sobre Festivals d'Art Social i Acció Comunitària. Amb la participació de diversos col·lectius, les presentacions es van dur a

terme el 30 de novembre i l'1 de desembre a Santa Coloma.

Crear xarxa

Un espai de trobada i de relació, de coneixença i de creació de vincles de cooperació. Amb aquest objectiu, les jornades es van centrar en els tres grans ítems: què som, què volem i com ho farem. Les idees resultants van des de la creació d'unes trobades anuals, un calendari amb els festivals, una agenda conjunta de treball i una xarxa d'intercanvi de coneixements, recursos humans i materials.

L'autosuficiència a debat

Amb més de tretze presentacions, les jornades van mostrar l'ampli ventall de propostes artístiques compromeses, des de Valladolid fins a París,

passant per Saragossa. Alhora, també van plasmar els diferents criteris d'organització, de gestió i, sobretot, de finançament. En aquest darrer punt, el col·lectiu FestiATTAC de Barcelona, en la seva exposició, va introduir el debat d'una provisió de fons no dependent i autogestionada. Darrerament, aquesta temàtica és un dels principals punts de l'agenda, no només dels festivals d'art social sinó, en general, de la producció cultural alternativa en sentit ampli. En un moment en què la inversió del sector públic en cultura és forta, costa trobar festivals com el FARTS, el Festival d'Arts de Carrer de Roquetes o Sonríe y lucha, de Valladolid, que continuen optant per l'autosuficiència com a base de creació d'una cultura compromesa.

Impaktes Visuals

DOS ANYS DE MOSTRES D'ART EMERGENT

IMPAKTES VISUALS

CARRER SANT FRANCESC, 15
08202 SABADELL

WEB: WWW.IMPAKTESVISUALS.COM

MAIL: INFO@IMPAKTESVISUALS.COM

Anna Farrés
/cultura@setmanaridirecta.info/

A Impaktes Visuals, una botiga especialitzada en el món del grafit a Sabadell, es pot trobar tota la gamma cromàtica dels esprais Montana, samarretes estampades amb dissenys exclusius, llibres sobre art urbà i un llarg etcètera. Però, no només és una botiga, sinó que disposa d'una sala on s'exposen mostres d'art emergent.

En els seus inicis, Impaktes Visuals era un espai dedicat principalment a l'art plàstic i, des de fa dos anys, es va completar amb la botiga i va convertir el grafit i l'art

col·lectiu en protagonistes. Des de llavors, diversos artistes de carrer han combinat la paret amb un bastidor per presentar la seva creativitat de forma individual o en grup.

El projecte també inclou una aposta per explorar l'art que cada individu gesta en el seu interior. Amb la intenció que tothom s'atreveixi a experimentar, convoquen un concurs anual, on es proposa un suport que l'artista ha de transformar artísticament. En el primer concurs d'art efímer el suport va ser una caixa d'esprais Montana. En aquest segon, el protagonista ha estat el totxo. El 22 de novembre es va iniciar la mostra dels 80 totxos seleccionats

—dels 100 proposats—, on vam poder veure el totxo com un lingot d'or, com un formatge, com un cap o com una poesia visual. Opcions per triar i remenar.

Impaktes, en definitiva, dona molta importància a la participació del públic i a la descoberta de noves expressions artístiques, conscient que aquesta és la via per generar un moviment artístic urbà que dinamitzi aquest àmbit a Sabadell.

El 13 de desembre se celebra el segon aniversari de la botiga amb la inauguració d'una nova exposició, amenitzada per diferents discjòqueis i una *live painting*.

'General Idi Amin Dada'

'GENERAL IDI AMIN DADA' (MANGA FILMS, 1974) | DIRECTOR I

GUIONISTA: BARBET SCHROEDER | GÈNERE: DOCUMENTAL | DURADA: 90 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS)

Barbet Schroeder (*La virgen de los sicarios*), acompanyat del reputat director de fotografia Néstor Almendros, va realitzar —durant la seva joventut— aquest escuet documental, *General Idi Amin Dada*, subtitulat irònicament autoretrato. Després d'un breu pròleg sobre l'ascens colpista del general a la presidència d'Uganda, Schroeder filma exclusivament la imatge que vol transmetre el tirà. El resultat és una cerimònia grotesca d'autoritarisme, demagògia i populisme,

una posada en escena saturada de megalomania i trencada, només, pels petits i desvastadors incisos d'una veu en *off*. Davant el material que tenia entre mans, el cineasta va apostar per no intervenir, deixant el retrat pur i impagable d'un boig ignorant, d'ideologia incoherent (comunista, hitleria, panarabista), que regnava de manera capritxosa. Desgraciadament, les víctimes de la seva repressió es van saldar en centenars de milers de persones assassinades. IGNASI FRANCH

Ninots molt ben manipulats

TÍTOL: 'NINOTS' | GRUP: XAZZAR | KAZBA - BARCELONA, 2007 |

HTTP://WWW.YOUTUBE.COM/WATCH?v=H_1gWdQRMZY |

DURADA: 3 MINUTS I 46 SEGONS | GÈNERE: VIDEOCLIP

El particular i curós estil de les Xazzar ara passa a la pantalla amb *Ninots*. El grup, creat a finals de 2005, va presentar el seu primer videoclip a la sala Razzmatazz el 22 de novembre. El marc escollit va ser la final del concurs Sona 9, del qual van ser guanyadores de l'edició de 2006.

La gravació s'apropa estèticament al *gipsy-klezmer-jazz* musical de les autores, amb alguns detalls molt treballats com el vestuari i l'ambientació. Alhora, la

cançó escollida dona joc per treballar la posada en escena, amb un grup de mims que s'intercala amb imatges de la banda.

Ninots també mostra, amb una melodia dolça i molt treballada, el que pensen i fan les Xazzar, a través d'una crítica dura de l'entorn on vivim i, sobretot, dels qui mouen els fils de tot plegat. I és que, tal com diuen elles, "potser si els poguéssim tallar, tot plegat aniria millor". ESTEL B.SERRA

Bellesa i drames turcs

'LOS CLIMAS' (CAMEO, 2006)

DIRECTOR I GUIONISTA: NURI BILGE CEYLAN

INTÈRPRETS: NURI BILGE CEYLAN, EBRU CEYLAN, NAZAL KESAL

IDIOMES: VOSE (TURC)

DURADA: 100 MINUTS

Per aquells que pensin que les històries existencials de sentimentalitats erràtiques només són cosa d'ociosos cineastes d'Occident, arriba una contundent refutació amb *Los climas*, del turc Nuri Bilge Ceylan (*Lejano*). En forma de drama, amb alguna pinzellada final que mostra un possible gir irònic, narra sense contemplacions la lamentable vida amorosa d'un egocèntric malaltís (interpretat pel mateix director) d'allò més lacònic, una mena de closca buida que no

dóna explicacions dels actes contradictoris amb què turmenta la seva parella. El film és innegablement lent, però conté imatges belles i escenes memorables. Petites trobades magnífiques amb què el cineasta poetitza la quotidianitat o revela el tedi entre els silencis, els grisos de la vida. Obra exigent però notable, inclou moments visuals molt imaginatius i una manera refrescantment continguda d'enfocar el material melodramàtic. IGNASI FRANCH

'Escorxador-5'

TÍTOL: ESCORXADOR-5

AUTOR: KURT VONNEGUT

EDITORIAL: PROA (2007)

224 PÀGINES

Escorxador-5 és la història de Billy Pilgrim, una víctima de la Segona Guerra Mundial i de la societat nord-americana de l'època. La novel·la posa de manifest l'esquizofrènia de les guerres a través de la trajectòria d'un idiota social, la vida del qual s'ha descompost en l'espai i en el temps arran d'una vivència cínica, crua i inhumana com és el bombardeig de la ciutat de Dresden. *Escorxador-5*, escrita l'any 1969, va catapultar l'autor com un dels grans ídols de la joventut nord-americana, ja que l'obra no és altra cosa que un al·legat al pacifisme amb les armes del relat fantàstic i innocent però, a la vegada, profundament crític. Kurt Vonnegut (1922-2007), situat a cavall entre la cultura popular i l'avantguarda literària, s'ha convertit en un referent de la literatura nord-americana contemporània. Contra les guerres... lletres. ORIOL MARTÍ SAMBOLA

RECOMANEM

15 I 16 DE DESEMBRE JORNADA DE REFLEXIÓ I ALTERNATIVES AL CONSUMISME. 'EL CONSUM ET CONSUMEIX?'

Dissabte 15: D'11 a 14h. Rambla Poblenou-Pujades. Fira d'Intercanvi: hi haurà parades de llibres, música, roba i joguines. Màxim set articles. Tots en bon estat! Vine i intercanvia!
Diumenge 16: 18h. Cooperativa Ítaca. c.Pallars, 230. Xerrada: "El cooperativisme, una alternativa al consum"

Organitzen: AP Octubre-Casal Independentista del Poblenou i JOC-Federació Riu Besòs
info: www.poblenou.org

DIVENDRES 14

CONCERT PER LA PLATAFORMA VECINAL DE TRINITAT VELLA

11h. Ateneu Popular de Nou Barris. c. Portlligat, s/n. Barcelona.
Amb els grups Tollendo Ponens i Tsunami 08033 (presentant el seu nou cd). 3,5 euros
Els beneficis aniran destinats a la Plataforma Vecinal de Trinitat Vella i a la revista contrainformativa 'Barrio'.

DISSABTE 15

PRIMERA JORNADA JARTS&FARTS. ANTIFEIXISTES SEMPRE!

Almacelles (Segrià).
12h. Poliesportiu municipal: partit de futbol punk sala. Amb els Suporters Encallats Team d'Almacelles i els Trinxats de les Terres de Ponent. 14h. Dinar popular a Cala Trini pels participants, socis i sòcies, músics, amics i amigues. Els KASSOLARIS DEL SIÓ faran una cassola de tros. 10 euros. Cal apuntar-se via mail abans de l'11 de desembre a: alestrinx@yahoo.es o bé al grupkarbunko@hotmail.com. 18h. Bingo Tremendo, a càrrec del teatrista PM SENSE COMPANYIA. Vine a cantar bingo, vine a fer una línia !!!! Cartrons a Preus populars. 23h. Al Pub Tekila, amb els grups : Escupiando Problemas (Almacelles) i Atrako a Mano Armada (Cerdanyola).

DIJOUS 13

'La Revolució Llibertària'

Del 10 al 16 de desembre a Reus.
De 10 a 13h. i de 17 a 21h. Sala Fortuny del Centre de Lectura. c. Major, 15. Reus.
Exposició itinerant amb motiu del 70 aniversari del 19 de juliol de 1936.

Xerrada -Debat: 'Del passat al futur del moviment llibertari'

20h. Sala Hortensi Güell, Centre de Lectura. c. Major, 15. Reus.
Hi intervindrà: Ferran Aisa, historiador especialitzat en el moviment obrer i l'anarcosindicalisme. Eladio Villanueva, sindicalista del sector ferroviari, actual secretari general de la CGT.

Presentació de Sobirania i Progrés

20h. Sala d'actes de l'Escorxador. c. Escorxador, 19. Vilafranca del Penedès
Amb Elisenda Paluzie i Mª Mercè Roca.

Tertúlies sobre la presó: 'Com afecta l'empresonament a les relacions familiars?'

19h. c. Rivadenyera, 6 tercer. Barcelona.
Participaran: Jordi López, exintern, Rosa Canet, mestra al CP de Quatre Camins, Manel Pousa, capellà dedicat a l'acompanyament de presos i famílies, Cristina Fernández, Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans.

DIVENDRES 14

VII Seminari sobre Quart Món i Exclusió Social

14 i 15 Desembre.
A l'Equipament civí Delta del Llobregat. c. Riu Llobregat, 94. El prat de Llobregat.

Poetes, Rapsodes, Cantautors

20h. A L'Espai Obert.
c. Violant d'Hongria, 71 Primer. Barcelona.
Segon divendres de cada mes.
www.sindominio.net/espaiobert/

Xerrada Sobre els abusos del poder

19h. Al local de la CGT del Baix Llobregat. c. d'Esplugues, 46. Cornellà.

Kafeta i el documental 'Construyendo alternativas en el capitalismo'

19h. CSO Banca Rota.
c. Rubió i Ors, 103. Cornellà.

'L'abocador humà de Mahtare'.

Exposició de fotografies de Raúl Gallego Abellán

Fins al 14 de Gener
De 9 a 21 h. De dilluns a divendres.
Biblioteca EPSEB (Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona), Av. Doctor Marañón, 44 Segon. Barcelona
Tel.: 934.016.266

Presentació del documental 'DeNadie'

20h. Al lokal de la PHRP.
c. Magdalenes, 13-15. Barcelona.
Sobre la immigració centroamericana de Mèxic cap a EE.UU. Amb la presència de persones que van estar detingudes al centre d'internament d'Iztapalapa (Mèxic) aquest estiu.
www.sindominio.net/desobeint/

Xerrada Debat: 'SOMA, Una pedagogia Anarquista'

20:30h. A l'Ateneu Llibertari de Sants.
c. Carrer Maria Victòria, 10. Barcelona.

Acte polític de suport als encausats en el macro-sumari 18/98

20h. A La Torna.
c. Sant Pere Màrtir, 37. Barcelona.

Xerrades: 'Repressió i resistència als estats podrits d'Amèrica i situació actual dels presos i preses polítiques'

21:30h. A la Casa de la Muntanya.
Av. Santuari de Sant Josep de la Muntanya, 33. Barcelona.
Amb Francesc Arnau i membres del Grup d'Amigues dels MOVE i del Mumia Abu-Jamal de Barcelona.

DISSABTE 15

Segon aniversari del Casal Popular l'Esquerda de Granollers

21:30h. Pavelló "el Parquet". Granollers.
Obrint Pas, Lagarto Amarillo, Pirat's Sound Sistema, 1936 electrojazz, El Beldo Badabadoc. 6 euros, socis. 10 euros anticipades. 12 euros a taquilla.

Inaguració Centre Internacional d'Estudis de la Retirada i l'Exili a Argeles-Sur Mer

10:45h. Cementiri dels Espanyols. Col·locació d'una placa. 11:30h. CIDER (Valmy)-Recepció. 12h. Píscolavis i cloenda.

Inauguració del Museu de l'Exili, a La Jonquera

11h. Serà una jornada de portes obertes, tant el dissabte com el diumenge dia 16. Després tornaran a tancar fins que estiguin completament acabades les obres i les instal·lacions. Es calcula que serà cap a finals de gener

Onzè Mercat d'Intercanvi

11h. Davant de la Biblioteca de La Sagrada Família. c. Provença. Barcelona.
Enmarcat dins la campanya "Oci o negoci?" de l'Assemblea de Joves de l'Exemple Nord (Ajen)

Segon Mercat d'intercanvi de joguines i objectes de nadal

16:30h. Pl. Ajuntament de la Garriga.

DIUMENGE 16

Mercat d'Intercanvi

11h. Al CSOA La Fibra.
Plaça Doctor Cusachs, s/n. Mataró.
Mira: musaik.net/node/832

Primer mercat d'intercanvi de la ciutat

De 10 a 14h. Plaça del Gas, Sabadell.

Mercat d'intercanvi

11h. Plaça de la Virreina, Barcelona.

Concert en suport a Ràdio Bronka

17h. CSO La Farga.
c. Rosend Arús, 36. Barcelona
3 euros. Anti-reglas, Kadenazo, Siberià, Död Human, Koït électric nymphonique

DIMECRES 19

Jornades "Immigració i drets socials"

18h. A la sala 72 de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats. c. Mallorca, 283. Barcelona,
El Ponent és el Doctor Marco Aparicio, Professor de Dret Constitucional de la Universitat de Girona.

Presentació de l'Informe: 'Hi ha pobres perquè hi ha molts, molts rics'

19:30h. CSA La Maranya.
c. del Parc, 13. Lleida.
A càrrec de Miren Etxezarreta, economista i membre del seminari Taifa. I també situació a Lleida, a càrrec d'en Javi, treballador social.

SORTIM DE CASA

DIJOUS 13

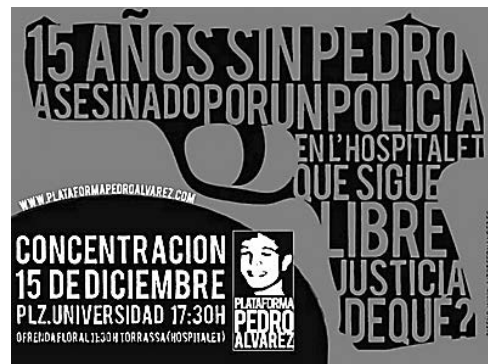
CONCENTRACIÓ 'PROU REPRESENTACIÓ CONTRA EUSKAL HERRIA'

20h. Plaça de Sant Jaume. Barcelona.

DISSABTE 15

15 ANYS SENSE PEDRO ALVAREZ

Assassinat per un policia a l'Hospitalet.
L'assessí continua en llibertat. Exigim justícia.
11h. Av. Catalunya. Hospitalet. Ofrena Floral
17:30h. Pl. Universitat, Barcelona. Concentració

DISSABTE 15

ABACUS VEN PRODUCTES ISRAELIANS

12h. Abacus. Rambla Aragó. Lleida.
Durant mitja hora es farà una campanya informativa a totes les botigues Abacus.

DISSABTE 15

QUARTA CADENA HUMANA: 'SALVEM LA PLATJA LLARGA'

19h. Des del Pla de la Seu fins a l'Ajuntament, pel Carrer Major. Tarragona.
www.moviments.net/platjallarga

DISSABTE 15

MANIFESTACIÓ DE LES PLATAFORMES DE LES TERRES DE L'EBRE

19h. Plaça del Carrilet de Tortosa.

DISSABTE 15

PRESENTACIÓ DEL DOCUMENTAL SOBRE EL CAS DE TORÀ

19:30h. A la Sala d'Actes de l'Ajuntament de Torà.

Aquest documental, fet per un company, narra els fets i, en ell, hi participen testimonis del cas (en Jordi, els grups de suport, els advocats, entre d'altres). Per la importància que té per nosaltres aquest documental i per desvetllar tota la veritat al respecte esperem la teva participació en la presentació i, si més no, que col·laboreu en fer-ne difusió.

Organitza: Grup de suport al jove de tora

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // **LUIS BRITTO GARCÍA, ESCRIPTOR VENEÇOLÀ**

“La quarta guerra mundial va començar a Veneçuela el 27 de febrer de 1989”

Luis Britto García (Caracas, 1940) és escriptor i investigador social. Les seves novel·les *Rajatabla* (1970) i *Abrapalabra* (1979) van guanyar el premi literari Casa de las Américas. Més enllà de la ficció, els seus assaigs són fonamentals per entendre Veneçuela: entre aquests, destaca *Venezuela: investigación de unos medios por encima de toda sospecha*. Després d'una llarga trajectòria dins el Partit Comunista, es declara chavista i, alhora, crític del chavisme. “Jo voldria que Chávez fos més radical”, diu. En lloc d'una entrevista formal, li proposo desmuntar els tòpics sobre Chávez, la Revolució Bolivariana i la situació de Veneçuela.

Beatriz Bastard

☞ **Sergi Picazo**

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Diu que el president Hugo Chávez és un pallasso i un maleducat.

Chávez parla de forma col·loquial i canta cançons als mitjans. És una sort! La majoria de presidents veneçolans eren sempre molt avorrits, emmidonats i sense carisma. Té dret de ser com vulgui mentre tingui el suport de la població. Hi ha molta gent avorrida a Veneçuela, però el poble no vota per ells. Som un poble poc disciplinat i molt igualitari i, per això, volem tractar de tu a tu el president del govern.

Diu que és un colpista perquè va fer un cop d'estat l'any 1992.

No es pot acabar amb un joc respectant les regles del joc imposades pels poderosos. Abans de la rebel·lió militar liderada per Chávez, el govern de Carlos Andrés Pérez va esclafar una revolta popular, el *Caracazo*, amb la massacre de milers de veneçolans. Això va acabar de deslegitimar un govern que havia regalat la sobirania del país al capital estranger i havia imposat un programa neoliberal a sang i foc.

Diu que els plans socials, la fi de l'analfabetisme i l'acostament dels hospitals als barris pobres és només populisme i demagogia.

Segons el neoliberalisme, tota mesura de caràcter social és populista. El populisme, però, utilitza la tradició popular i les mesures d'ajuda social per legitimar un projecte de col·laboració de classes. El projecte bolivarià és tot el contrari perquè ha despulat la lluita de classes a Veneçuela: d'una banda, els grans empresaris, liderats per la patronal Fedecámaras i, de l'altra, grans sectors populars. Pregunta a alguna família amb un fill salvat d'alguna malaltia pels metges de la missió sanitària Barrio Adentro si considera que això és populisme. Pregunta a una dona que hagi après a llegir i escriure gràcies a la

missió educativa Robinson si considera que això és populisme. Quan Chávez va arribar al govern, hi havia 300.000 universitaris i, avui, n'hi ha 740.000. I, a més, segons diu la Unesco, s'ha eliminat l'analfabetisme. És populisme duplicar la despesa del govern en salut i educació?

Diu que Chávez vol imposar un partit únic als partits d'esquerra?

No sé d'on han tret l'adjectiu d'únic. El nom és Partit Socialista Unit de Veneçuela. Lluny de ser un senyal d'autoritarisme, l'objectiu és acabar amb les estructures de partit existents i amb la burocràcia del poder. Chávez va guanyar les eleccions amb un partit que es deia MVL200, però el grup

“És populisme duplicar la despesa del govern en salut i educació?”

es va autodissoldre per buscar una major flexibilitat i apropar-se a la gent. Quantes vegades hem vist que un partit que guanya les eleccions s'autodissolgui? Quantes vegades s'ha dissolt el PSOE? Després, van crear els Cercles Bolivarians i es van autodissoldre; després el Moviment V República, que també va ser suprimit. L'objectiu és crear una nova estructura de partit que aglutini les forces de l'esquerra, encara que no hi siguin totes. Els partits d'esquerra veneçolans han estat sempre minoritaris i, per això, Chávez volia unificar-los.

Diu que Chávez és un dictador i que reprimeix les manifestacions de l'oposició.

Això només es pot respondre amb un somriure. Chávez va patir un cop d'estat, però quan va tornar al poder no va prendre cap mesura contra els militars, els empresaris

o els mitjans de comunicació que van participar en el cop. Quina classe de dictador és aquest? A Espanya, Tejero es va passar 30 anys a la presó. A Veneçuela, no hi va haver cap represàlia. A més, la ciutadania ha demostrat, elecció rere elecció, el seu suport majoritari al govern bolivarià.

Diu que va tancar el canal de televisió RCTV.

No! Va ser una cessament d'emissió, no és el mateix. L'espectre radioelèctric, com a quasi tots els països del món, pertany a l'estat. Les televisions tenen concessions per emetre durant vint anys. RCTV va arribar al final de la seva concessió i el Govern va optar per no renovar-la pels seus incompliments legals. Però RCTV no està tancada: continua emetent 24 hores al dia per cable.

Diu que té un programa de televisió, l'Aló Presidente, on fa propaganda durant hores fent servir la televisió pública.

L'Aló Presidente és una mena de rendició de comptes setmanal del president. El programa es transmet per la televisió i la ràdio públiques, però a Veneçuela hi ha 60 cadenes de televisió i un miler d'emissores de ràdio. Així que, qui no vulgui, no està obligat a veure'l. Jo crec que res no pot impedir que un governant expliqui la seva acció política i respongui a les preguntes que formulen els ciutadans. La gent es queixa i el president ha de respondre.

Diu que no hi ha llibertat d'expressió.

A Veneçuela, no hi ha llibertat d'expressió perquè està confiscada pels mitjans de comunicació privats. La majoria de mitjans, que són privats, han iniciat una campanya agressiva contra el govern democràtic. Aquests mitjans han incitat a la guerra civil i, fins i tot, a l'assassinat del president. Diàriament, s'insulta la mare de Chávez —que és un dels pitjors insults a l'Amèrica Llatina—, o el titllen de mico.

Als mitjans de comunicació espanyols, s'ataca Chávez d'una manera radical.

No em sorprèn: respon als interessos empresarials espanyols perjudicats per Chávez. Per exemple, el cas Repsol, que ha vist com Chávez aturava el procés de privatització de l'empresa pública Petróleos de Venezuela i reduïa així els seus beneficis en el futur. Com que Repsol és un dels majors anunciants a la premsa espanyola, no m'estranyen els atacs contra Chávez.

L'assumpte del petroli és fonamental, no?

El problema de fons rau en la lluita pel petroli i el gas i és una lluita a nivell mundial. Després de la Guerra Freda, que va ser una mena de tercera gran guerra, la quarta guerra mundial va començar a Veneçuela el 27 de febrer de 1989 amb una gran sublevació popular contra el model neoliberal. La guerra enfronta els pobles contra els organismes financers i les empreses transnacionals. El petroli ja ha arribat al seu grau màxim de producció i ara va de baixa. Per tant, la potència que controla els hidrocarburs serà qui guanyi aquesta guerra. Els escenaris de batalla són diferents i un d'ells és, avui mateix, Veneçuela, la reserva de petroli més important d'Amèrica.

Diu que el poder de Chávez es basa en l'exportació de cru a 100 dòlars el barril.

Els anteriors governs ja guanyaven milions de petrodòlars, però aquells diners quedaven en mans d'una oligarquia benestant. Durant la gran crisi financera de 1983, els empresaris veneçolans tenien 90.000 milions de dòlars dipositats a l'exterior, una quantitat que triplicava el deute extern del país. Ara, es reparteixen millor. Evidentment, el petroli ajuda, però hi ha moltes més coses. La Revolució Bolivariana té errors i s'enfronta a grans problemes, però la solució no pot passar per demanar l'assassinat de Chávez o cridar a la guerra civil. ☛

“Vivim en el regne de la incomunicació”

☞ **Jordi Martí Font**

/opinio@setmanaridirecta.info/

Sona la música de Barón Rojo: “No em puc alliberar de veure la televisió, me'n vaig al cine o a una reunió. No em satisfan, són insuportables, cap emoció, cap sensació. Vivim en el regne de la incomunicació, la gent es podreix a la seva gàbia de formigó”. I les distàncies curtes es fan immenses entre el fred que deixen anar les cafeteres del bar on has posat casa, per escalfar-te les puntes dels dits que surten dels guants amb els quals t'embolcalles les mans. Anuncien confort i regals i tu reculls ferros i cartrons, i tu et trobes fred i rebuig. Ara bé, si tu o qualsevol altre els ho recorda, els diu amb paraules entenedores o pamfletàries la veritat nua, sereu acusats de pesats, passats de moda o esgarriats.

Entens perfectament què vol dir el nadal: contenidors més plens d'opulència

cries. La patina de modernitat és l'oblit de qui no és enfocat pels anuncis de la tele. Saps que algú semblant a tu sortirà pel telenotícies un dia o altre perquè alguna fundació de les que munten els lladres per no pagar tants impostos ha finançat quatre plats de sopa a uns pobres que també celebren el nadal. Entens perfectament què vol dir el nadal: contenidors més plens de fred i d'opulència que sobra, perquè al desembre, al carrer, acostuma a fer-hi fred. Si tan sols poguessis dir-los que tens gana sense que acceleressin el pas en veure't! Si tan sols poguessis apropar-t'hi i mirar-los als ulls... Corren cap a casa a veure la tele, corren cap a casa a fer-se passar el fred. I cantes Barón Rojo: “Estic sol aquí, jo me'n vaig d'aquí, estic sol aquí, jo me'n vaig...”

QUIRQUET

LLEGAR A FIN DE MES
con el sueldo de Rajoy es posible

¿iCómo!?